

WESTERN

F. Sting

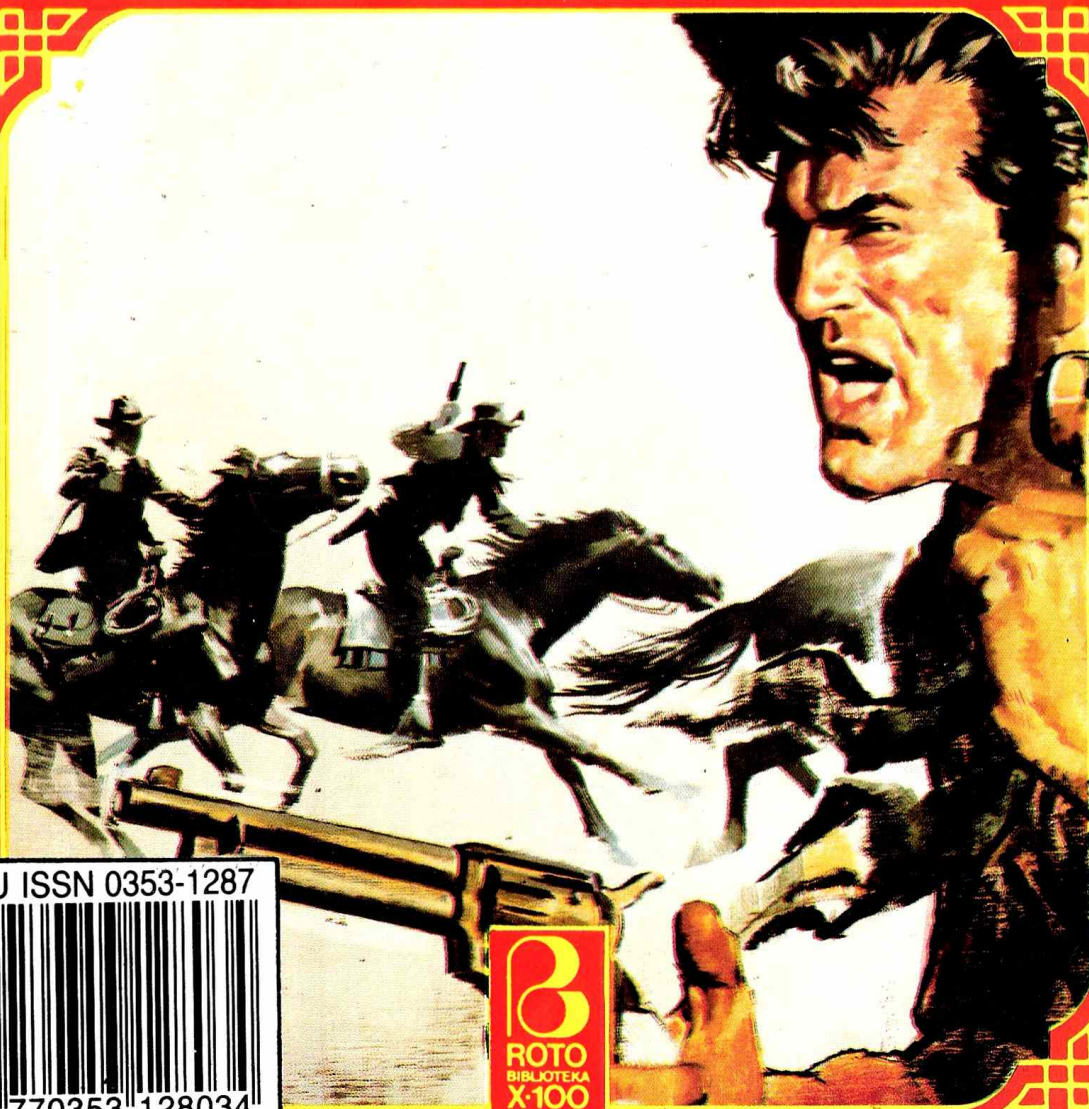
KRV U ZELENOJ PLANINI

BROJ 114 • 1300 DINARA

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128034

WESTERN

114

1988

Fred Sting

KRV U ZELENOJ PLANINI

X-100

Odgovorni urednik
MIŁORAD PREDŐJEVIĆ

Urednici izdanja
PIROŠKA MATIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ

Recenzent
S. IVANOVIĆ

Izdaje i štampa: NIŠRO »Dnevnik«, OOUR Izdavačka delatnost, Vojvodan-
skih brigada 7, Novi Sad, telefon (021) 621-555 ● žiro-račun 65700-603-6350 ●
Direktor NIŠRO »Dnevnik«: **Jovan Smederevac** ● Rukovodilac OOUR Iz-
davačke delatnosti: **Ilija Vojnović** ● Glavni i odgovorni urednik: **Todor Đu-
rić** ● Tehnički urednik: **Juliš Arvanitidis** ● Sekretar Redakcije: **Zdenka
Karabasil** ● Korektor: **Sava Malešević**

TIRAŽ 32.000 PRIMERAKA

Fred Sting

KRV U ZELENOJ PLANINI

Šerif Pol Luis je taman bio zadremao, u širokoj stolici s naslonom, u svojoj kancelariji u Kanjon Sitiju, nakon što se vratio s ručka u pansionu gospode Klare Friš.

Dan je bio topao, a on je, pri povratku iz pansiona u kancelariju, svratio u Frankov salon »Mustang« i popio s Frankom dve krige odličnog, rashlađenog piva. Franko ga je častio, zato što je dan ranije dobio sina; dotle je imao samo dve kćeri.

Ubrzo nakon što je izišao iz hladovine saluna na sunce, šerifu se pridremalo, i jedva je čekao da stigne do svoje kancelarije, da se uvali u svoju stolicu i podigne noge na sto.

Nije očekivao da će toga dana imati važnijeg posla.

Pre podne, oko deset sati, šerif Braun iz Puebla obavestio ga je pismeno, po svom pomoćniku, da kola s novcem za rudarske plate u Grin planini neće ići toga dana, u subotu, nego sutra, u nedelju, pre podne. Pošto su rudari zapretili štrajkom ako ne dobiju veće nadnice, uprava rudnika je trebala iz banke u Pueblu više para. Banka nije imala toliko novca, i zatražila je

novu pošiljku para iz Denvera. Trebalo je sačekati da te pare stignu u Pueblo, pa da kola s novcem za rudarske plate krenu put Kanjon Sitija, i dalje prema rudniku.

Šerif Luis je, kao i obično, trebalo da otprati kola od Kanjon Sitija do rudnika.

Pošto je to otpalo, ostalo mu je samo da obavi redovan obilazak grada nakon zatvaranja radnji, i zatim oko ponoći.

Iz prijatnog dremeža trgao ga je grub glas:

— Šerife!

Skočio je kao da ga je neko polio hladnom vodom.

Na vratima njegove kancelarije stajao je čovek srednje visine, robusnog izgleda, u prašnjavom odelu, raščupane brade, znojav po licu. Na glavi je imao velik crni šešir, vezan ispod brade vrpcom.

Dok ga je šerif gledao, pridošlica je nastavio zadihano da govori:

— Zapaljen je ranč kod izvora Bizonovog potoka. . . Nisam video nikog od vlasnika. . . Doziva sam ih nekoliko puta i tražio sam ih naokolo, ali uzalud. . . Video sam dim izdaleka,

a kad sam stigao do ranča, šupa i štalas su već bile izgorele. . . Možda će vatra zahvatiti i kuću. . . Ja nisam mogao ništa da preduzmem. . . Došao sam, da vam to javim, što sam brže mogao. . . Bojim se da je i vlasnik završio u plamenu. . . Trebalo bi požuriti tamo, šerife. Možda su palikuće odvele vlasnika, a možda je i sam krenuo za njima, ako su ga ostavili živog. . . Ja, na žalost, ne mogu da se vratim tamo s vama. Žurim u Alamosu.

Slušajući ga i posmatrajući, šerif je zaključio da je on uzbuđen zbog prizora koji je video i premoren od dugog i oštrog jahanja.

Od grada do izvora Bizonovog potoka, odnosno do ranča Klifa Džonsa, jer je to bio jedini ranč u blizini toga izvora, bilo je preko dvadeset milja.

Kroz otvorena vrata, pored pridošlice, šerif je video da je konj na kome je taj čovek dojahao znojav. Stojao je sad pored grede za konje, pognute glave, mašući povremeno repom, da otera muve.

— Bilo bi dobro da se malo odmoriš, čoveče. I konj ti je, koliko vidim, premoren — rekao je šerif, istupivši na ulicu, pošto se bradonja već bio povukao s vrata i uputio prema svom konju.

— Nemam vremena — odgovorio je stranac kad je stigao do svog crnog konja.

Šerif mu je pokazao rukom niz ulicu.

— Proći ćeš pored saluna „Mustang“. Imaju odlično pivo, rashlađeno. A barmen će ti dati i vedro da napojiš konja. Reci mu samo da sam te ja uputio

kod njih. Ja ću odmah organizovati poturu.

Bradati čovek je uzjahao svog konja.

Učinio je to s desne strane.

Šerif je već bio primetio da on malo vuče levu nogu, a sad se uverio da mu s tom nogom nije nešto u redu, čim ne može na njoj da se odbaci u sedlo.

— Moram da žurim, šerife — rekao je bradonja i mamuznuo konja.

Kasom je projahao pored saluna, i ne osvrnuvši se prema njemu.

— Što li toliko žuri? — promrsio je šerif sebi u bradu. — Satreće konja, a teško da će i sam izdržati do Alamose.

Najednom se setio da ga nije upitao za Džonsovu decu.

Kako to da bradonja ni njih nije čuo ni video?!

— Nisu valjda. . .

Trgao se od sopstvene pomisli da su i Džons i deca našli smrt u vatri.

— Možda je Džons krenuo za banditima koji su mu zapalili kuću — nastavio je da razmišlja.

— Ali, u tom slučaju deca bi sigurno ostala kod kuće. . . Možda su se negde sakrila, pa, u strahu, nisu smela da se jave bradatom strancu. . .

Šerif je poznavao Klifa Džonsa dosta dobro.

Džons je imao mali ranč, pola milje ispod izvora Bizonovog potoka, na pitomom proplanku, nekoliko stotina metara od kolskog puta. Dok je bio mladi, lovio je divlje konje, a sad se bavio uzgojem konja. Imao je tridesetak konja kad je šerif poslednji put, pre četiri meseca, svratio na njegov ranč.

Klif Džons je bio udovac. Žena mu je umrla od upale pluća, pre godinu i po dana, pa je ostao sam s dvoje dece — kćerkom, koja je mogla imati oko deset godina, i sinom, koji je nešto stariji. Ali, koliko je šerif mogao da vidi kad je svraćao kod njega, snalazio se dobro. Kuća mu je bila uredna, deca zdrava, on u dobroj snazi.

— Zar je moguće da je neko naneo novo zlo tom čoveku!? — iskreno je bio zabrinut šerif Luis.

Sad se setio da stranac koji ga je obavestio o požaru nije spomenuo konje.

— Nije moguće da ih nije video u koralu. . . A da nisu. . . u štali. . . Ne, sigurno nisu stradali u zapaljenoj štali. Po ovakvom danu Džons ih je sigurno držao u koralu. Uostalom, banditi krađu konje, a ne pale ih. . .

Obuzet tolikim crnim mislima, šerif je ušao u svoju kancelariju. Pritegao je opasač, pregledao kolt, a zatim uzeo svoju vinčesterku i redenik s mecima.

Zatvorio je i zaključao za sobom vrata kancelarije, pa se žurno uputio prema Frankovom salunu.

Usput je pogledao na svoj džepni sat.

Bilo je tri sata popodne.

Pomislio je kako je dobro što je transport novca u rudniku pomenen za sutra. Da nije, kola bi uskoro stigla u grad.

— Šta bih radio da sad moram da pođem s kolima do rudnika? — pitao se, smrknut.

Bio bi, sigurno, na velikoj muči, i ko zna šta bi odlučio da učini. Po službenoj dužnosti morao bi dati prednost obezbeđenju

državnog novca, a srce bi ga vuklo da požuri u pomoć nesrećenom čoveku i njegovoj deci.

U Frankovom salunu zatekao je, pored Džona Franka i barmena Freda Džeksona, još četiri poznata čoveka: starog trgovca Flečera, koji je tu bio i kad je pre svratio na pivo, zatim kovača Bena Denisona, rančera Slima Vajta, koji je imao ranč oko tri milje jugozapadno od grada, i Bila Tomasa, predradnika sa velikog ranča »Srebrni bor«.

Vajtov i Tomasov konj bili su pred salunom, vezani za gredu.

— Ha-ha! Još jedno pivce! Nego šta! Jesam li ti ja lepo rekao da popijemo još po jednu kriglu! Ovakvog piva nema ni u mom salunu svaki dan — veselo je dočekao šerifa vlasnik saluna.

Bilo je očigledno da je on i bez šerifa popio još koju čašu.

Šerif je zavrteo glavom.

— Neću više piva, Džo — rekao je vlasniku saluna. — Došao sam po pomoć. Moram odmah do izvora Bizonovog potoka.

I Frank i ostali koji su bili u sali zagledali su se u šerifa.

On je stao nasred sale.

— Šta se de. . . desilo? — zamucio je Frank, izbuljivši oči prema njemu.

— Neko je napao ranč Klifa Džonsa, blizu izvora Bizonovog potoka. Maločas me je o tome obavestio jedan čovek, koji je slučajno onuda naišao, a prošao je ovuda na putu za Alamosu.

— Onaj bradonja što je maločas projahao kasom ovuda? — upitao je barmen Fred, koji je, kroz otvorena vrata, video kako je stranac projahao pored saluna i ne okrenuvši se prema nje-

mu. To se retko kad dešavalo, i zato je Fredu to palo u oči.

Šerif je klimnuo glavom.

— Je li Džons živ? — upitao je Ben Denison, i odmah dodao: — Nisu, valjda, ona deca ostala siročići!?

— Ne znam — odgovorio je šerif. — Čovek koji me je obavestio nije video nikoga na ranču. Video je samo da gore šupa i štala, i da preti opasnost da vatra zahvati i kuću. Dozivao je ukućane, ali mu se niko nije odazvao.

— Strašno! — progundao je trgovac Flečer. — Taj Džons je imao dosta konja, ako se ne varam. Prolazio sam jesenas pored njegovog ranča. Nisu, valjda, i konji izgoreli!

— Ne znam — rekao je šerif. — Nisam stigao da o tome pitam onog stranca.

— Pa, da pođemo, šerife — rekao je Bil Tomas, predradnik sa velikog ranča Nilsonovih, koji se nalazio istočno od grada, pored reke Arkanzas.

On i rančer Slim Vajt su sedeli za istim stolom, blizu ulaznih vrata.

Obojica su ustali.

— Naši su konji pred salunom — rekao je rančer Vajt. Dodirnuo se po futroli koja mu je visila o opasaču i dodao: — Srećom, kolt mi je ovde.

— Ja imam pušku u futroli na sedlu — kazao je Tomas, i krenuo iz saluna, do svoga konja.

— I ja ću s tobom, Luise — ponudio se Frank. — Fred će ostati ovde. Ionako nema sad mnogo gostiju. A do večeri ćemo se mi valjda vratiti. Odmah ću uzeti pušku i osedlati konja.

— Bolje da pođem ja, gazda — umešao se mladi barmen. — Vi ostanite ovde. Ja sam odmorniji.

Bilo je očigledno da Fred ima u vidu da je njegov gazda popio malo više.

— Pa, u redu. . . Ali, mogu i ja. . . Nisam baš toliko umoran — promrmljao je Frank.

— Ja ću! — bio je sad Fred odlučan.

Odmah je skinuo sa sebe belu bluzu i krenuo prema zadnjim vratima, iza šanka.

— Uzmi mog mrkova i moju pušku — doviknuo mu je Frank.

— Hvala, gazda! — uzviknuo je Fred odlazeći.

Posle nekoliko minuta pojavio se ispred saluna, na ulici.

— Spreman sam! — uzviknuo je.

Imao je i pušku i kolt.

— Tako, momče! — obratio mu se Frank, koji je, za šerifom, izašao na ulicu. — Zamenjui me dostojno!

Fred se nasmešio.

— Nastojaću, gazda — obećao je.

Šerifov konj bio je u gradskoj štali, na kraju ulice, i on je požurio po njega, noseći pušku i redenik u ruci.

— Je li se dogodilo nešto loše, šerife? — upitao ga je štalar kad ga je ugledao kako žurno dolazi u štalu i nosi pušku u ruci.

— Ne znam tačno, ali bojim se da jeste, momče — odgovorio je šerif. — Brzo mi osedlaj mog konja!

— Odmah ću, šerife! — uzbuđeno je rekao štalar i otrčao u štalu.

Ubrzo je izveo osedlanog šerifovog konja.

Šerif je stavio pušku u futrolu na sedlu, a redenik s mecima opasao je oko struka. Onda je pogledao da li sedlo leži dobro na konju.

— Mislim da je sve u redu, šerife — rekao je štalari ponosno. — Konj vam je nahranjen i napojen.

— U redu je sve, momče — odgovorio je šerif i pružio štalari četvrt dolara.

Štalar se široko osmehnuo, i stavio novac u džep.

— Srećno, šerife! — rekao je potom.

Šerif je skočio u sedlo i poterao konja kasom prema salunu »Mustang«.

Vajt, Tomas i Džekson čekali su ga pred salunom, na konjima.

Oko njih se u međuvremenu bilo okupilo nekoliko radoznalaca.

Kovač Ben Denison je sad stajao kod vrata saluna. Obratio se šerifu:

— Luise, ako misliš da vas nije dovoljno, poći ću i ja. Nisam ti se odmah ponudio zato što bi trebalo da završim danas okivanje jednih teretnih kola. Vlasnik je iz Kolorada Springsa, i doći će ujutro čak odande po njih. Obetao sam mu da će kola biti gotova. On namerava da odavde produži u Grend Džankšn. Radim od zore, ali imam još dosta da uradim. Napravio sam samo malu pauzu, da ispravim leđa. No, ako ti . . .

— Nije potrebno, Bene — rekao mu je šerif. — Dosta nas je. Ja znam da bi ti odmah krenuo sa mnom da nisi jako zauzet. Ti mi nisi nikad otkazao pomoć. Ja to pamtim, Bene.

Taman kad je šerif hteo da da znak za polazak, začuo se bat konjskih kopita.

Svi su pogledali u tom pravcu.

Pred salun je ubrzo stigao kršan mladić, na lepom, šarenom pastuvu.

— Zdravo, ljudi! — pozdravio ih je veselo, i odmah upitao: — A što ste se tu okupili toliki!

Usredsredio je pogled na šerifa.

— Krećemo u poteru. A otkud ti, i što jašeš tako brzo? — odgovorio mu je šerif.

— Ne juri me niko — nasmešio se mladić. — Pustio sam malo na volju mom pastuvu. — Potapšao je konja po vratu, a onda upitao: — Šta se desilo? Koga hoćete da uhvatite?

Šerif mu je ukratko rekao šta se desilo.

Mladi Bob Kembel, sin trgovca nameštajem Džefa Kembela, bio je student druge godine veterine, zgodan i vragolast momak.

O pojasu je imao futrolu s koltom.

I pojas i futrola bili su mu bogato ukrašeni, a drška kolta bila mu je optočena srebrom.

— A ko vas je obavestio o tom napadu? — upitao je.

— Jedan stranac. Slučajno je naišao, i video dim na ranču. Maločas je odjahao prema Alamosi.

— Onda sam ga ja sreo. Kako izgleda? — upitao je mladi Kembel.

— Robustan, nosi dosta dugu bradu — odgovorio je šerif.

— Da krenemo, šerife! — upao je Tomas u razgovor.

— Ja takvog nisam sreo, a dolazim iz Vestklifa — rekao je Kembel. — Ali, to i nije važno. Mogu li i ja sa vama, šerife?

— Pa, ja sam mislio da nas ima dosta. Ali, ako baš hoćeš,

hajde — rekao je šerif. A onda se obratio Franku: — Ako se za-
držimo dugo, pošalji po nekome
poruke kućama onih ljudi što su
krenuli sa mnom.

— Ne brini — odvratio je
Frank.

Mladi Kembel je podvrisnuo, i
podbo svoga konja.

Okupljeni radoznalci su se to-
me nasmejali.

— Idemo! — glasno je rekao
šerif, i svi su zamamuzali konje.

Buka koju su dizali izmamila
je mnogo ljudi na ulicu.

Kiše nije bilo skoro tri sedmi-
ce, pa je put bio prašnjav, i za
konjanicima se dizao oblak pra-
šine.

II

Posle nepunih pola sata jaha-
nja, šerif i njegovi pratioci ugle-
dali su u daljini ispred sebe ko-
njanika.

Dolazio im je u susret.

Po prašini koja se dizala za
njim, bilo je jasno da i on goni
konja brzo.

Kad su se uzajamno približili,
i bili na samo stotinak metara
rastojanja, šerif je podigao ru-
ku, i tako dao znak svojim prati-
ocima da uspire.

Uskoro su i stali.

Jahač koji je dolazio prema
njima takođe je zaustavio svoga
konja. Podigao je zatim šešir s
čela i zagledao se u šerifa, drže-
ći čvrsto uzde u rukama, jer mu
je konj bio uznemiren.

Šerif je razrogačio oči.

Pred njim i njegovim pratioci-
ma bio je glavom i bradom Klif
Džons, vlasnik ranča kod izvora
Bizonovog potoka.

— Jesi li živ, Džonse? — bub-
nuo je, i odmah shvatio da je
njegovo pitanje besmisleno.

Pa, čovek je stajao pred njim!

— Živ sam, šerife — osmeh-
nuo se Klif Džons.

— A jesu li ti deca živa? — upi-
tao je Slim Vajt.

Naravno, i to je pitanje bilo
suvišno. Da mu deca nisu bila
živa, Džons se ne bi osmehnuo
maločas na šerifovo pitanje, i
bio bi, sigurno, očajan.

— Jesu, živa su, i to je najvaž-
nije — odgovorio je Klif Džons.

— A šta se, onda, desilo tamo
kod tebe? — upitao je šerif.

Džons ga je trenutak gledao s
nevericom.

— Znači, vi znate da se nešto
desilo na mome ranču?

Šerif i njegovi pratioci zakli-
mali su glavama, a onda je šerif
objasnio:

— Jedan čovek je pre sat vre-
mena dojahao do moje kancela-
rije i obavestio me je da ti je
ranč zapaljen. Ali, mene je najvi-
še zabrinulo to što mi je rekao
da na ranču nije video ni tebe ni
tvoju decu. Dozivao vas je i obi-
lazio oko kuće, ali vi se niste ni
pojavili ni odazvali.

Džons ga je gledao s neveri-
com.

— Ko je taj čovek što ti je to re-
kao, šerife? — upitao je.

— Pa, nije mi rekao kako se
zove. Mogu ti ga samo opisati.
Jako je žurio. Odjahao je na jug,
prema Alamosi. Tako mi je re-
kao. Izgleda robusno. Nosi bra-
du. Srednjeg je rasta, ali širokih
ramena. Na glavi ima crn šešir s
velikim obodom. Ako me oko ni-
je prevarilo, šepa na levu nogu.
Konj mu je crn — odgovorio je
šerif Luis.

Džons je nadlanicom obrisao
znojno čelo.

Ponovo se u njegovim očima videla zbunjenost.

— Šta je, Džonse? — upitao ga je šerif.

— Pa, prosto ne mogu da verujem svojim ušima, šerife — počeo je Džons da mu objašnjava. — Jedan takav čovek bio je među trojicom što su banuli na moj ranč, savladali li me, svezali i ubacili u senik, a posle mi zapalili šupu.

Sad je šerif s nevericom gledao i slušao Džonsa.

Svi su se okupili oko Džonsa, da ga što bolje čuju.

Džons je nastavio:

— Srećom, ja sam ih video dok su prilazili ranču, pa sam na vreme poslao decu, kroz zadnja vrata, iz kuće u šumu, zapovedivši im da se ne vraćaju dok ih ja ne zovnem, ma šta da se desi. Izašao sam potom na trem, bez oružja. Tu sam ih sačekao. Odmah sam se pokajao što nisam uzeo pušku, pre nego što sam izašao iz kuće, i zaustavio ih na pristojnom rastojanju, pa zatražio od njih da mi kažu šta traže na mom ranču. Oni su, još dok su prilazili mojoj kući, primetili moje konje, u koralu, i stalno su pogledali prema njima. Dvojica su odmah sjahala i popela se na trem, do mene. Upitao sam ih šta žele. Onaj što je ostao na konju, suvonjav, pljosnatog nosa, sa sivim šešrom na glavi, odgovorio mi je da žele malo da se odmore. »Ako nemaš ništa bolje, zadovoljićemo se čašom hladne vode« — kazao je, i pri tom se nacerio. Shvatio sam odmah da su oni loši ljudi, ali nisam hteo to da pokažem. Okrenuo sam se, da uđem u kuću. Rekao sam da ću

im izneti bocu viskija, a i hladne vode, ako žele. Oni su, međutim, pročitali moju nameru da se dočepam oružja. Jedan od onih što su bili sjahali, ne bradonja, nego drugi, krezubi debeljko, zabio mi je cev svog kolta u slabinu i naredio mi da stanem licem uz zid, a ruke da stavim na leđa. Nisam imao kud. Onaj što je ostao na konju dobacio im je laso. Svezali su mi ruke, pa me gurnuli prema kućnim vratima. Bradonja mi je zapovedio da idem napred, i da pokažem gde je boca s viskijem. Odveo sam ih do ormara u dnevnoj sobi. Bradonja je uzeo bocu, a onda je zavirio u sve prostorije. Pitao me je gde su mi ukućani. Odgovorio sam mu da su mi deca pre dva dana otišla kod dede i babe u grad, a da ženu nemam: »Baš je dobro što si sam« — kazao mi je debeli bandit, i pokazao mi rukom da izidem ponovo na trem. Onaj što je ostao na konju u međuvremenu je odjahao do koralu i posmatrao je moje konje. Vratio se potom i rekao svojim pajtašima: »Povešćemo nekoliko konja.« Nisam se bunio. Mislio sam u tom trenutku samo na svoju decu. Onda je isti bandit rekao bradonji da zaviri u štalu, senik i šupu. Bradonja je to odmah učinio. »Sve je u redu« — referisao je kad se vratio. Onda je onaj što je bio na konju osmotrio kuću, štalu, šupu, senik i koral. Ja sam sa zebnjom pratio njegov pogled. Shvatio sam da je on vođa, i da će se dogoditi ono što on naredi. »Odvedite ga u senik. Svezite mu i noge, strpajte mu maramu u usta, i vezite ga za neki stub« — rekao je dvojici koji su stajali pored me-

ne. Oni su me odmah šćepali za mišice. Onda se vođa obratio meni: »Valjda te posećuje nekad neko. Naći će te. Moći se bogu!« Debeli i bradonja su se nacerili i povelili me u senik . . .

— Gadovi! — nije mogao Bil Tomas da se uzdrži. — To mora da su okoreli banditi!

— Ja sam strahovao samo za decu — nastavio je Džons. — Ali, Don i Linda se, srećom, nisu pojavili dok banditi nisu otišli. Kad su me, u seniku, vezali i čvrsto mi stegnuli moju vratnu maramu preko usta, izišli su. Više ih nisam video, ali sam posle desetak minuta čuo rzanje i guranje konja u koralu. Znao sam da banditi hvataju moje konje. A onda sam čuo, po batu konjskih kopita, da se udaljavaju. Iako sam bio u očajnom položaju, laknulo mi je. Bio sam uveren da nisu otkrili moju decu. Ali, posle nekog vremena osetio sam dim, a ubrzo i čuo pucketanje. Zaključio sam da su banditi nešto zapalili, a uskoro sam, između dasaka na seniku, video da gori moja šupa, u kojoj sam imao nekoliko kubnih metara grade. Poplašio sam se da će požar ubrzo zahvatiti i štalu, a možda i senik i kuću, mada je ona malo dalje od šupe. Bila je dovoljna samo jedna varnica pa da bukne senik, gde sam se ja nalazio.

— Jadni čovek, šta je sve preživeo! — prokomentarisao je Slim Vajt.

Džons ga je prijateljski pogledao, pa je nastavio:

— Bogme, nikad u životu nisam bio u težem položaju, i malo bih kome to pozeleo.

— Ja bih to pozeleo odmah ti ma što su ti to učinili — rekao je Vajt.

Džons se osmehnuo.

— Naravno, njima bih i ja. Nego, da vam kažem šta je bilo do kraja.

— Pričekaj, pa da odemo da vidimo jesu li ostali tragovi iza njih — rekao je šerif.

— Onda će biti najbolje da podemo. Jahaćemo korakom dok vam ne završim priču, a onda ćemo požuriti — odgovorio je Džons.

Šerif se složio s njim, i poterali su konje prema njegovom ranču.

Jašući između šerifa i Bila Tomasa, Džons je nastavio da priča:

— Naprezao sam svu snagu da otkrinem konopac kojim su me bili vezali za jedan stub u seniku. Ogulio sam kožu oko pasa, ali nisam uspeo. Onda sam pokušao da oslobodim ruke. I to nije išlo. Samo sam oderao kožu s desnog zgloba. — Pokazao je okrvavljenu ruku, pa produžio da govori: — Najednom sam začuo panične glasove moje dece. Don i Linda su me tražili po kući, zatim u štali i kod koralu. Vrištali su oko šupe, koja je gorela, misleći da su me banditi bacili u vatru. Tek posle nekog vremena Don je utrčao u senik, i našao me. Ubrzo je došla i Linda. Don mi je srpom, koji je našao za jednom gredom, presekao konopac na rukama, a ja sam potom isekao ostale konopce kojima sam bio vezan. Zagrio sam decu i izveo ih brzo napolje. Video sam da šupa gori, ali da vatra još nije zahvatila štalu. Onda smo ja i Don dogra-

bili vedra i vodom iz valova polili zid i krov štale, naspram šupe. Tako smo sprečili da se požar proširi. Kad se vatra smirila, obišao sam koral, i video da su mi banditi ukrali tri konja. Moram priznati da se razumeju u konje. Ukrali su najbolje. Po tragovima sam zaključio da su odjahali na severozapad, u brda. Ja sam zatim ostavio decu u kući. Donu sam dao moju pušku, i rekao sam mu da svakome koga vidi da se približava kući kaže da će ga ubiti ako se odmah ne udalji, i da svakako puca u onog ko to ne posluša. On zna da puca iz puške, iako je još mlad. Naučio sam ga tome proletos.

— Dobro si uradio — rekao je Fred Džekson.

— Eto, tako je bilo — završio je Džons. — A onda sam pošao u grad, da obavestim tebe, šerife. Nisam znao da si već obavešten. Taj bradonja što te je obavestio... Ne znam, možda grešim, ali po tvom opisu, šerife, rekao bih da je on iz banditske trojke. Samo, što bi on išao da obavesti tebe?

— Jesi li rekao da su odjahali na severozapad? — upitao je šerif, najednom uveren da je u pitanju opasan plan, i još opasnija banda.

— Išao sam oko dvesta metara po njihovom tragu, od koralu pa preko livade, do šipraga. Uputili su se na severozapad. Ali, ne znam da li su kasnije skrenuli u drugom pravcu — odgovorio je Džons.

Šerif je zaustavio svog konja, i dao znak svima ostalima da stanu. Okupili su se oko njega, gledajući ga upitno.

— Da li se tebi taj bradonja što te je obavestio, šerife, učinio imalo sumnjivim? — upitao je Bil Tomas, kao da je naslutio šta se vrti po glavi šerifa Luisa.

— Moram priznati da nije — odgovorio je šerif iskreno, a onda je rekao: — Ali, sad mi je sumnjiv, i to vrlo sumnjiv!

— Ja prosto ne mogu da verujem da je tako nešto moguće — rekao je Slim Vajt. — Uostalom, taj bradonja koji je svratio kod tebe, šerife, nije vodio drugog konja, zar ne?

— Nije odgovorio je šerif kratko Vajtu.

— Ostala dvojica su mogla odvesti i njegovog konja — razložno je primetio Bil Tomas.

— Ja samo ponavljam da je bradati bandit koji je mene vezivao isti kao taj što ga je šerif opisao. Jasno sam uočio da vuče malo levu mogu pri hodu. E, još sam se nečeg setio... Da li je taj što je dolazio kod tebe, šerife, često žmirkao?

— Pa, jeste. Ali, ja sam mislio da žmirkica zbog znoja, koji mu se slivao niz čelo. Bio je sav znoj — odgovorio je šerif.

— Znači, i to se podudara — primetio je Tomas.

— Čudno — progundao je Vajt. — Zaista čudno. Ali, ko zna šta sve banditima pada na pamet.

— Ja mislim da znam šta su oni naumili — rekao je šerif.

Svi su ga radoznalo pogledali.

— Ti banditi su krenuli da opljačkaju kola koja treba da prevezu novac za rudarske plate u rudniku na Grin planini — rekao je šerif. — Po prvobitnom planu, trebalo je da ta kola danas prođu kroz Kanjon Siti, i tre-

balo je da ih ja pratim dalje, sve do rudnika. Onaj bradati bandit je došao da me obavesti o napadu na Džonsov ranč zato da bi me izvukao iz grada, da ne bih mogao da pođem s tim kolima. Verovatno računaju da će s jednim naoružanim pratiocem, koji je na kolima, lako izići nakraj.

— Pakleni plan! I zato su napali ovog nećužnog čoveka, zapalili mu šupu, ukrali konje i izložili ga životnoj opasnosti! — uzbuđeno je rekao Vajt.

— Da. Takvi nemaju milosti. I, pravo da kažem, ja se više čudim što oni nisu ubili Džonsa, nego tome što su mu zapalili šupu i ukrali konje — kazao je šerif na to. — Ali, te bitange su se prevarile. Da je sve išlo po prvobitnom planu, kola s novcem bi danas oko pola četiri prošla kroz Kanjon Siti, a posle sat vremena bila bi u Kanjonu orlova. — Pokazao je rukom prema severozapadu. — Kanjon je u tom pravcu. Zato su banditi odjahali prema severozapadu. Dvojica su, sigurno, sad već tamo, na mestu gde su planirali zasedu. A bradonja koji je mene obavestio sigurno čeka nedaleko od našeg grada, u nekom šumarku ili među stenjem. Pošto je video da je uspeo da mene pošalje na put dug preko dvadeset milja, sad sigurno zadovoljno trlja ruke i čeka da kola s novcem krenu iz Kanjon Sitija prema brdima, pa da polako pođe za njima. On bi u datom momentu trebalo da pripuca iza kola, i tako zbuni vozača i pratioca, a eventualno i ubije nekoga, koga promaše ona dvojica što će se sakriti negde na strmoj strani kanjona.

— Pa, kako si ti, šerife, krenuo ovamo, kad treba da pratiš ta kola?! — začudio se Džons. — Ja sam ti, naravno, zahvalan, ali ne znam da li je to...

— Ne zahvaljuj mi. Da su kola danas zaista na putu, ne znam kako bih postupio. Ali, plan transporta novca je izmenjen. Danas kola neće ići u rudnik — odgovorio mu je šerif.

— Pa, to je sreća! — uzviknuo je Fred Džekson.

— Ali, mi te bandite ipak nećemo pustiti da mirno odu. Zar ne, šerife? — rekao je Kembel, stežući pesnice i gledajući prema brdima na severozapadu. — Znaćemo, valjda, da otkrijemo njihov trag. Osim toga, pošto vode konje, ne mogu jahati brzo.

— Naravno da ih nećemo pustiti da umaknu. Ali, nećemo se lomatati za njima preko tih brda — odgovorio je šerif. Izvadio je potom sat iz džepa, bacio pogled na kazaljke, pa dodao: — Imamo vremena, ako se ne dogodi nešto mimo mog plana.

— A kakav ti je plan? — upitao je Tomas.

— Ispričaću vam ga usput — odgovorio je šerif, a onda se obratio Džonsu: — Ti se vrati na svoj ranč, kod dece. Ne mogu ti garantovati, ali verujem da ćemo ti vratiti konje. Ako nađem nešto para kod tih razbojnika, nadoknadićemo ti i trošak za novu šupu i građu koja ti je izgorela.

Džons je odmahnuo rukom.

— Podići ću ja već nekako šupu. Ne brini za to, šerife.

Šerif je pogledao svoje pratioca.

— Hajdemo! — rekao im je.

Okrenuo je svog konja i snažno ga podbo.

Džekson, Tomas, Kembel i Vajt su se zagledali, pitajući se kakav je plan skovao šerif Luis.

A onda su krenuli za njim.

III

Dva gruba, namrgođena čoveka, Fil Stark i Džek Hard, zastali su na jednom visu, duboko u Stenovitim planinama.

— Imamo li malo vremena za odmor? — upitao je Džek Hard.

On je, za razliku od Starka, bio podebeo, i obilno se znojio na letnjoj temperaturi.

Fil Stark je bio visok u suvošnjav. Lice mu je bilo izduženo, sa spljoštenim nosom, pa je izgledao još mršaviji nego što je bio.

On je pogledao prema suncu, a zatim je izvadio iz džepa sat, da bi bio precizniji, pa je rekao:

— Pa, mogli bismo zastati desetak minuta.

Hard je kliznuo sa svoje kobile. Odvezao je zatim dva konja koje je vodio, vezane dugim konopcem za rog sedla, i svezao ih za najbliže drvo.

I Stark je sjahao. Ali, on nije odvezao konja kojeg je vodio.

Hardov i Starkov konj počeli su da pasu.

Neosedlani konji nisu pasli. Sva tri su se osvrnula i ćulila uši.

Posmatrali su nepoznatu okolinu, a i nisu bili gladni. Njihov vlasnik, Klif Džons, nahranio ih je dobro u podne.

Hard je seo pored jednog četinara i zapalio cigaretu.

— Pazi gde bacaš palidrvce i opušak! — upozorio ga je Stark.

— U redu, paziću — promrmrljao je krezubi Hard, koji je bio strasan pušač.

Stark je gledao po okolnim vrhovima.

— Eno, tamo je Klanac orlova — rekao je jednog momenta i pokazao rukom. — Nemamo da jašemo više od milju.

— Ali, teren je sve teži — progundao je debeli Hard.

— Izdržaćemo — odvratio mu je Stark, pa seo na jedan ravan kamen.

— Gde li je sad Ted? — upitao je Hard.

— Pa, ako nije imao nikakvih problema, sad bi trebalo da je iza onih stena levo od puta koji vodi iz Kanjon Sitija prema klancu — odgovorio je Stark.

— Hoće li on znati da drži pravo rastojanje od kola, da mu ne umaknu, ali i da im se ne približi toliko da ga pratilac kola primeti?

— Ne brini, Ted je vešt u tome — odgovorio je Stark. — Samo, da li je uspeo da pošalje šerifa na onaj ranč kod izvora Bizonovog potoka. To mene brine. . .

— Pa, ništa strašno ako i nije. Mi ćemo biti u prednosti, i savlađaćemo i šerifa — rekao je Hard samouvereno.

On je od početka mislio da ne treba komplikovati sa šerifom, nego da, jednostavno, treba napraviti dobru zasedu, i u pravom času otvoriti vatru.

— Cenim tvoju hrabrost, ali ne volim što si uvek tako samouveren, Džek — dobacio mu je Stark.

Džek Hard se nacerio.

— Ja sam ubeđen da ljudi koji se bave našim poslom moraju biti samouvereni, File. Uosta-

lom, zar bismo se upuštali u ovaj napad da nismo uvereni u stopostotni uspeh?

Stark je klimnuo glavom.

Nije hteo da protivreči Džeku Hardu, mada je u svaku akciju i dalje ulazio sa ponešto straha. Već deset godina bio je odmetnik, učestvovao je u blizu dvadeset napada, nagledao se smrti, sam ubio četiri čoveka, i bio dva puta ranjen, ali još uvek nije oguglao, i pred svaku akciju osećao je nervozu, ruke su mu se znojile.

Naravno, činio je sve da to sakrije, pogotovo otkako je postao vođa bande, nakon što je Tom Karlson, zvani Tom Kojot, sa kojim su on, Džek Hard i Ted Li jahali pune četiri godine, ubijen u salunu u Durangu.

— Došli smo do dobrih konja — rekao je Hard, puštajući uvis kolutove dima.

— Pa, Ted je odmah rekao da na tome ranču ima dobrih konja — odvratio mu je Stark.

— Kad li je on prvi put otkrio taj ranč?

— Prošle godine, kad se vraćao iz Denvera, od onog krijumčara oružja. Nije hteo da se vrati putem Denver — Pueblo, nego je, da bi zavarao trag eventualnom pratocu, jahao brdskim putem do Kanjon Sitija, a onda je skrenuo na jugoistok, i došao kod nas u Raton. Pričao nam je o tome opširno, ali si te večeri bio pijan i obuzet onom Meksikankom, pa nisi ništa zapamtio.

— Nišam ni čuo da ste o tome razgovarali. Priznajem da sam slušao samo Končitino gukanje. — Ha—ha—ha! — nasmejao se Hard iz sveg glasa.

— Ted je tada slučajno skrenuo s puta ka potoku, da napoji konja, baš ispod onog ranča. Dok je konj pio vodu iz potoka, on je gledao naokolo, i zapazio je ranč. Ubrzo je začuo i rzanje konja, ali nije video ni konje ni ljude. Oprezno je krenuo uz padinu, i ubrzo je video kako jedan jahač goni krdo konja s jednog proplanka, iza šume, prema zgradama na ranču. Povukao se kad je video da je jahač naoružan. Ali, zapamtio je to mesto i taj ranč.

— Zato je, znači, on došao na ideju da napadom na taj ranč izvučemo šerifa iz Kanjon Sitija. Sad mi je sve jasno — promrmljao je Hard.

— Pa, je li tebi dosad nešto uopšte bilo jasno? — nervozno je primetio Stark.

— Meni je dosta da znam glavno. Ti si, File, vođa, i ti treba da znaš sve detaljno. Ja se u tom pogledu sasvim pouzdam u tebe — odgovorio je Hard, gaseći opušak.

Ustao je zatim, proteglio se, i dodao:

— Ja treba da skinem pratioca s kola, i to, po mogućstvu, već prvim metkom. To mi je sasvim jasno. Ostalo ćete mi ti i Ted razjasniti, ako baš bude važno, kao i dosad. Mene, kao što znaš, interesuju samo dve stvari: pare i žene.

— Ne odbijaš ni piće, a pušiš kao najgori Indijanac — dobacio mu je Stark.

Hard se osmehnulo.

— I to je tačno, File. A sad možemo da krenemo.

Fil je još jednom pogledao naokolo, a onda su obojica krenuli prema konjima.

Fil Stark je odmah uzjahao i krenuo.

Džek Hard je prvo morao da odveže konje koje su Ted Li i on uzeli iz korala na Džonsovom ranču.

Taman kad je pružio ruke prema rogu sedla na svome konju, da veže konapac kojim su bili vezani ukradeni konji, osetio je bol u leđima i jauknuo.

Fil Stark se brzo okrenuo.

Video je kako se Hard grčevito drži za rog sedla, s bolnom grimasom na licu.

— Šta ti je, Harde? — doviknuo mu je, i istog momenta video da on ima strelu u leđima.

Iza jednog žbuna u šumi začuo se urlik, nalik na urlik jaguara.

Konji koje je Luis držao otrgli su se i pojurili nazad, tragom kojim su došli, a njegova kobila je prvo odskočila u stranu, a onda je potrčala za njima.

Izgubivši oslonac, Hard je pao na tvrdo tlo.

Fil je brzo skočio s konja, stao iza jednog drveta i opalio iz kolta prema žbunu iza kojeg se čuo urlik.

Sledećeg trenutka video je kako je jedan polunag mišićav čovek skočio iza žbuna i pojurio kroz šumu.

Bio je to Indijanac.

Fil je uzeo revolver u obe ruke i pažljivo nanišanio.

Tek što je povukao okidač, video je da je Indijanac poskočio, a zatim, posle dva—tri koraka, pao.

Brzo je izvukao pušku iz futrole na sedlu, a kol't zavukao za opasač.

— Džefe, jesi li živ? — doviknuo je Hardu, a gledao je netre-

mice prema mestu gde je pao Indijanac.

Hard mu nije ništa odgovorio.

Od visoke šumske trave nije mogao da vidi Indijanca, ali je bio siguran da se on ne pomera, pošto se trava oko njega nije njihala.

Podigao je pušku i opalio.

Nije video nikakav pokret niti je šta čuo.

Panično se tad okrenuo oko sebe, bojeći se da mu se drugi Indijanac, ili, možda, više njih prikradaju iza leđa.

— Sigurno su nam napravili zasedu — razmišljao je sa strahom.

Ali, nije video nigde nikog.

Potrčao je, pognut, prema Hardu, i bacio se na zemlju, pored njega.

Hard se nije micao niti je davao glasa od sebe.

Ležeći pored njega, Stark je jednog momenta ugledao njegove oči.

Bile su širom otvorene i nepomične.

Stark je već više puta video takav pogled, i odmah mu je bilo jasno da je njegov drugar Hard mrtav.

Ipak, opipao mu je puls, da se uveri.

I uverio se u ono što je odmah znao.

Ispod Hardovog tela formirala se u međuvremenu lokva krvi.

Stark se naježio kad je primečio da je, legavši na brzinu pored Harda, okrvavio desni lakat svoje košulje.

Brzo se odmaknuo do mrtvog Harda, i nastavio oprezno da gleda naokolo.

Vladala je čudna tišina.

Pogledao je onamo kud su pobegli konji koje je Hard vodio, a zatim i Hardova kobila.

Konji se više nisu videli.

Stark je grizao donju usnu. Činio je to uvek kad bi se našao u situaciji opasnoj po život.

Bilo mu je jasno da ne može poneti Hardu, ali pitao se da li sme i sam da krene dalje.

Ne čeka li ga malo dalje druga zaseda?

— Indijanci sigurno žele konje — zaključio je najzad. — Pošto su ona tri konja odjurila nazad, oni će, ako ih okolo ima još, sad požuriti za tim konjima. Da im je stalo do borbe, i da su naoružani vatrenim oružjem, napali bi nas obojicu. Ovako, isturili su samo jednog, i verovatno sad misle da im se isplatilo. Izgubili su jednog svog ratnika, a dobili su tri konja. Zato su i napali Hardu, a ne mene, koji vodim samo jednog konja...

Pogledao je još jednom onamo gde je pao Indijanac koji je ubio Hardu.

Pošto nije uočio nikakav pokret, potrčao je nazad do svog konja.

Iz trka je uzjahao, polegao konju po vratu i snažno ga maznuo.

Jednog momenta pomislio je da oslobodi konja kojeg je vodio, ali se, videvši da ga niko ne napada, predomislio.

Stigao je na vrh grebena, a zatim počeo da se spušta, po kamenitom terenu, sa niskim trnovitim rastinjem.

Nije više smeo da požuruje svoga konja, jer se plašio da će mu se okliznuti; pogotovo što je slobodni konj, ukraden iz Džon-

sovog korala, stalno trzao glavu, i povlačio njegovog konja.

Posle nekoliko stotina metara opet je bio u šumi.

Uspravio se u sedlu i, čvrsto držeći uzdu, osmotrio okolinu.

Nije video nigde nikakav znak opasnosti, pa je usporio konja. Znao je da nije dobro bez preke nužde juriti šumom glavom bez obzira, jer tako čovek najlakše uleti u klopku.

Držao je desnom rukom pušku preko nogu, a levom rukom je zatezao i popuštao uzdu.

Znoj mu je curio niz obraze i leđa, ali nije obraćao pažnju na to.

Odlučio je da sam izvrši ono što je, prema njegovom planu, trebalo da izvrše on i Hard zajedno.

IV

Bradati Ted Li je, po izlasku iz Kanjon Sitija, samo pola milje jahao na jug, kolskim putem. Onda se osvrnuo, pa, kad je video da niko ne jaše za njim, skrenuo s puta, desno, u jedan usek.

Nije znao gde će izbiti, ali procenio je da jaše paralelno s kolskim putem koji je od Kanjon Sitija vodio na zapad, prema Sali-di.

Posle nekoliko stotina metara staza ga je vodila naviše, i uskoro se našao na travnatom proplanku.

Osvrnuo se naokolo, i s desne strane ugledao dvojica kola kako polako idu prema Kanjon Sitiju.

Kola su išla putem koji je njega zanimao.

Potrazio je pogledom stenoviti vis pored toga puta, za koji je

znao da počinje oko milju od grada.

Zaklonio je dlanovima oči od sunca, da bolje vidi.

Odsjaj sunčevih zraka od belih stena otkrio mu je ono što je tražio.

Mamuznuo je konja, i uputio se prema svome cilju.

Po dogovoru sa Filom Starkom, on je, bez obzira na to da li će uspjeti ili ne da uveri šerifa da treba da odjaše do izvora Bizonovog potoka, između tih stena trebalo da sačeka kola koja iz Puebla prevoze novac za rudarske plate u Grin planini.

Kad kola prođu putem u pravcu brda, on je imao zadatak da ih oprezno sledi, sve do Klanca orlova.

U Klanclu orlova trebalo je da napadnu kola i uzmu novac.

Njegov je zadatak bio da u odlučnom trenutku pripuca otpozadi, i tako zbuni pratioca kočije i vozača, a možda i pogodi nekoga od njih, ukoliko to Stark i Hard ne učine, pošto je po planu trebalo da prvi puca Hard, u naoružanog pratioca, a zatim Stark.

Hard je bio najbolji strelac među njima.

Najzad je Li pustio svom konju na volju, da ide tempom kojim želi.

Gonio ga je do grada brzo, delom zato što je morao na vreme da stigne na određeno mesto kraj kolskog puta, a delom zato da bi znojavim konjem pojačao uverljivost svoje priče o požaru na ranču kod izvora Bizonovog potoka i nestanku vlasnika ranča.

Bio je zadovoljan kako je smuvao šerifa.

Izvukao je iz bisage bocu s viskijem, koju su on i Hard uzeli iz rančerove kuće.

Čim su svezali rančera u seniku, seli su ispod jednog drveta pored šupe i, pre nego što su zapalili šupu, dobro otpili iz boce.

Hard je popio više, i pio bi još da mu Stark nije naredio da ostavi bocu.

Ljut što ga Stark prekoreva, Hard je pružio bocu Liju i rekao mu:

— Ponesi je ti. Stavi je u svoju bisagu. Posle ćemo, valjda, imati pravo da pijemo.

— Nije u pitanju pravo, nego oprez, Harde — obrecnuo se Stark.

Li se nije bunio, a Hard je još nešto progundao, sebi u bradu, a onda je doneo naramak suvog sena, podmetnuo ga pod drva, pa zapalio...

Sad je Li dobro potegao iz boce.

Zatim je raskopčao dva dugmeta na svojoj košulji i zasukao jače rukave, da se osuši.

Bio je znojav i po licu i vratu.

No, bio je i zadovoljan, zbog onog što je obavio.

Kad je ponovo bacio pogled na put, video je kako jedan konjanik jaše u pravcu Salide.

Pomislio je kako ne bi bilo dobro da se neki takav slučajno ubaci između njega i kola s novcem, kad se približe kanjonu.

Našavši se za trenutak na čistini, osetio je blago strujanje vazduha, i to mu je prijalo.

Pošto je popio dobar gutljaj pića iz boce, vratio je bocu u bisagu.

Osmehnuo se.

— Hard je sigurno zapamtio koliko je viskija ostalo u boci — pomislio je.

Za razliku od Harda, on je pio umereno, svakodnevno bar dve—tri čaše, ali nije se opijao.

Njegova strast bile su karte.

Zbog karata je ostao i šepav.

Pre dve godine, u jednom salunu u Čejenu, kartao se s dvojicom goniča stoke. Isprva je gubio. A onda mu je karta krenula. Jedan od protivnika osumnjičio ga je da podvaljuje. Izmenjali su nekoliko grubih reči, a onda je sumnjičavi kabuoj opalio ispod stola.

Srećom po Lija, kauboj nije bio vešt u pucanju na taj način, pa ga je pogodio u nogu. Rana je bila velika, ali je zarasla. U blizini je bila lekarska ordinacija, i lekar je brzo dezinfikovao ranu i zašio pokidani mišić. Ipak, od tada šepa na levu nogu, naročito ako je premori dugim jahanjem.

Kad je prvi put čuo kako jedan pijanac govori o njemu nazivajući ga »Sepavi Li«, nije mogao da se suzdrži da ga ne udari.

Pijanac je bio star čovek, i govorio je ono što je čuo od drugih, pa je Liju posle bilo krivo što ga je udario. Time nije stekao nikakvu slavu, već podsmeh.

Najzad je bio pred ciljem, na stotinak metara od skupine velikih stena.

Između stena je bilo poneko krčljivo drvo, i dosta korova.

Ted Li je dobro osmotrio okolinu.

Mogao je lako svakome ko bi ga tu zatekao reći da je slučajno tuda naišao, pa rešio da se malo odmori od duga puta. Ipak, više je voleo da ga niko ne vidi i da ne mora nikome ništa da objašnjava.

Nije video ni čuo nikoga.

Sjahao je, u senci velike stene, i pomilovao konja po vratu.

— Odličan si, vranče moj — prošaptao mu je.

Konj mu je, zaista, bio i snažan i brz.

Vezao ga je naduže, za jedno omanje drvo.

Konj je odmah počeo da čupka travu oko sebe. A Ted Li je zabacio šešir na leđa, prošao prstima kroz kosu i pogledao prema nebu.

Nad njim je bio malen, paperjast beo oblak, i plavo nebo.

Potražio je zatim najbolje mesto za sebe, odakle bi mogao dobro da vidi put, a da stalno može da kontroliše i pozadinu.

Kad je seo, zapali je cigaretu, pa sam sebi rekao:

— Srećno ti čekanje, Tede!

Za razliku od Fila Starka, on nije imao tremu pred akciju, ali nije bio ni samouveren kao Džek Hard. Uvek je nastojao da zna uslove pod kojim se ide u akciju, svoj je zadatak detaljno analizirao, a kad bi jednom započeo »posao«, postupao je hladnokrvno, uporno i nemilosrdno.

Zbog toga ga je Tom Kojot i uzeo u svoju bandu, a i Fil Stark je te njegove osobine veoma cenio.

A on je kod Starka najviše cenio inicijativnost. Fil Stark je stalno pronalazio nove »poslove«. Deviza mu je bila: »Bolje su sitne ribe bez kostiju nego krupne s mnogo kostiju.« To je značilo da on smatra da treba izbegavati veliki plen ako je njegovo uzimanje povezano s velikim rizikom. Njih trojica su, zato, »radili« više nego druge odmetničke družine na Zapadu u to vre-

me, ali nijednom nisu bili u životnoj opasnosti.

Prepad na kola s rudarskim novcem, u koji su se sad upustili, bio im je najveći »posao«, ali su bili ubeđeni da opet ne rizikuju previše, čak ako bi se i šerif iz Kanjon Sitija pridružio pratnji kola.

A pošto šerif neće moći to da učini, jer će kola proći kroz grad dok on još i ne stigne do izvora Bizonovog potoka, a kamo li da se vrati, rizika gotovo i neće biti.

IV

Kad su bili oko milju pred gradom, šerif Pol Luis je dao znak svojim pratiocima da stanu.

A onda je počeo da im izlaže svoj plan:

— Banditi koji su bili na Džonsonovom ranču, a koji su, po mom čvrstom uverenju, naumili da opljačkaju kola s rudarskim platama, nemaju nikakvu šansu da se dočepaju para. Pare, kao što sam vam rekao, nisu danas na putu. Zato sad i nije najvažnije da što pre stignemo do bandita, u klancu. Važnije od toga je da otkrijemo čoveka koji ih je obavestio o pošiljci novca. Taj je, u međuvremenu, sigurno doznao da je polazak kola s novcem na Grin planinu odložen, i svakako će pokušati da o tome obavesti pljačkašku bandu s kojom sarađuje.

— Uh, da mi je da ga šcepam!
— rekao je barmen Fred Džekson.

— Budi strpljiv, Frede — osmehnuo mu se šerif, pa nastavio: — Ako tog podlaca ne otkrijemo, nećemo preseći lanac pljačke. On će uvek naći neku

bandu spremnu da presretne kola, s tim da njemu, za obaveštenje o polasku kola i količini novca, daju određeni procenat.

— A kako ćemo ga otkriti, šerife? — nestrpljivo je upitao Bob Kembel.

— To neće biti lako — zamišljeno je odgovorio šerif Luis. — Ali, ja se nadam da ćemo uspeti. Ja mislim da poznajem sve važnije službenike banke u Pueblu, ljude koji rade u poštanskoj stanici i, naravno, pomoćnike šerifa Vilsona.

— Nije, valjda, neki od šerifovih pomoćnika?! — uzviknuo je Slim Vajt.

— Ja mislim da nije. Samo sam nabrojao ljude koji bi mogli znati, pa, prema tome, i drugome reći o polasku kola i sumi novca — rekao mu je šerif.

Rančer Vajt je klimnuo glavom.

— Možda se neko slučajno izbrbljao pred nekim od bandita ili njihovih doušnika — promrmljao je zatim.

Šerif je nastavio da govori:

— Zato bih ja s dvojicom od vas sada brzo odjahao istočno od grada, na put koji vodi od Puebla prema Kanjon Sitiju, i dalje prema Kanjonu orlova. Predlažem da sa mnom pođu Bob i Bil. Napravili bismo zasedu tome lopovu. Verujem da će se otkriti brzim jahanjem, ako ga već ja ne prepoznam po izgledu.

— A šta ako je već projahao?
— upitao je Fred Džekson.

— Ne verujem da je projahao. Logično je da se pridržava satnice koja je bila predviđena za kola s novcem. U protivnom, mogao bi proći klancem pre nego što banditi zauzmu položaj, ili bi

morao da se smuca po klanču, i tako se izloži opasnosti da ga vidi neko od slučajnih prolaznika. Pre bi se moglo dogoditi da za kasni, ako nije na vreme doznao za promenu plana u vezi s novcem.

— To zvuči uverljivo, šerife — primetio je Bil Tomas.

— A šta ćemo nas dvojica? — upitao je nestrpljivo Fred Džekson, pogledavši prvo šerifa, a onda rančera Slima Vajta.

— Vi odjašite pred Klanac orlova. Jedno pola milje ispred klanca nađite zaklon, tako da ne budete daleko od puta, i dobro otvorite oči. Ti si, Frede, video bradonju koji je bio kod mene, je li tako?

— Jesam — odgovorio je Fred. — Čupava brada, velik crni šešir na glavi, crni konj!

— E, onda ćeš moći da ga prepoznaš kad naide. Nastojte da ga uhvatite živog, ali nemojte rizikovati suviše. Već za ono što su uradili na Džonsonovom ranču svakome od njih trojice sleđuju vešala. Ako ga uhvatite, dobro ga »upakujte« i ostavite ga negde gde ga niko drugi neće moći da nađe. Onda projašite kroz kanjon, mirno, da ne izazovete sumnju, pa se sakrijte negde na izlazu iz kanjona.

Fred Džekson je klimnuo glavom.

— Mi ćemo čekati glasnika iz Puebla najduže sat posle vremena predviđenog za dolazak kola u Kanjon Siti. Ako se dotle ne pojavi, krenućemo što brže možemo u Klanac orlova, ali ne putem, već zaobilazno, tako da na ivicu kanjona dođemo sa istočne strane; i nađemo se iza leđa dvojici bandita koji su se tamo upu-

tili s Džonsonovog ranča. Nastojaćemo da na vreme otkrijemo njihove tragove. Pošto obojica jašu i još vode konje, ostavljaju dobar trag. Ako nas vide, pa pobegnu, ja verujem da neće bežati prema prometnom putu Kanjon Siti — Salida, nego, kroz klanac, dalje u brda. Vi ćete ih, u tom slučaju, dočekati na izlazu iz klanca. Nemojte ih štedeti, ako bude tako. No, ja se nadam da ćemo ih mi iznenaditi pre nego što nas ugledaju. U tom slučaju, vi ćete sigurno čuti pucnje. Bar dva.

— Odnosno tri, ako oni prvi uzmu nas na nišan — pokušao je Bob Kembel da se šali.

— Nećemo jahati u frontu, nego u koloni. Prema tome, neće moći da nas odjednom pobiju. Bar jedan će se spasti — rekao je šerif na to, i osmehnuo se krajem usana.

— Ja se ne plašim — izjavio je mladi Kembel.

— Ni ja, šerife — rekao je Bil Tomas. — Nije nam prvi put da gonimo bandite. Kad smo izašli na kraj s onima prošle godine, u Uvali mrtvih konjokradica, valjda ćemo uspeti da nadmudrimo i tu dvojicu. Pogotovo što, kao što si rekao, iza njih mora da je ostao dobar trag. Sve ćemo stići da uradimo zadana. Prema tome, biće sve u redu. Ja sam siguran da ćemo ih otkriti na vreme. Pošto su ubedeni da smo mi odjahali do Džonsonovog ranča, i da se ne možemo brzo vratiti nazad u grad, da bismo tek tada eventualno krenuli da ih tražimo, oni sigurno nisu mnogo predostrožni.

Šerif je klimnuo glavom.

Okršaj u Uvali mrtvih konjokradica, u planinama Snegre de Kristo, koji je spomenuo Bil Tomas, zbio se pre nepunih godinu dana, poslednje nedelje meseca juna.

Većina građana Kanjon Sitija i vlasnika okolnih rančeva bili su na prepodnevnoj službi u crkvi. Taman kad su počeli izlaziti iz crkve, u crkvenu portu dojurio je, na zapenjenom konju, štalar sa ranča »Srebrni bor« i obavestio da je čuo žestoku pucnjavu, a zatim video ogromni stub vatre i dima na jugozapadu, u podnožju brda Kozja glava.

U tom kraju bila su tri ranča. Dvojica vlasnika i njihove žene i deca bili su na službi u crkvi, a vlasnik trećeg, Čarls Vorner, i njegov sin ostali su na ranču, a u crkvu su došle gospođa Vorner i kćerka.

Svi su se oni, naravno, odmah zabrinuli i požurili su kući. Najočajnije su bile gospođa Vorner i njezina kćer, a pokazalo se da su za to i imale razloga.

Serif Luis je odmah formirao poturu, od sedmorice ljudi koji su bili došli u grad na konjima.

Dim koji se dizao sa zgarišta bio im je orijentir, i tako su stigli na ranč Vornerovih.

Čarls Vorner je bio mrtav, ubijen iz puške, a njegov sin Robert teško ranjen. Našli su i mrtvo telo jednog od napadača.

Iako već malaksao, zbog gubitka krvi, Robert je uspeo, kad su ga previli, da im saopšti da su iznenada, dok je on bio u kući, a otac u koralu, neki maskirani ljudi napali ranč. Trojica su otvorila žestoku vatru u prozore kuće, a četvorica su jurnula na

koral, u kome je bilo pedeset i šest konja. Čarls nije imao uza se oružje; upravo je sipao vodu u veliki valov kad su napadači navalili iz obližnje šume. Zamahnuo je vedrom na najbližeg kradljivca, a taj ga je odmah ubio; opalio je iz kolta. Robert je uspeo da kroz jedan prozor, iz puške koju je našao u očevoj sobi, ubije jednog napadača. Kad je drugi put provirio, dobio je metak u rame, i pao. Napadači su razgradili koral i oterali sve konje, kroz šumu, prema planinama Sange de Kristo.

Kad se malo pribrao, Robert je otišao do oca, i video da je on mrtav. Strahujući da će i sam izdahnuti, zbog gubitka krvi, uzeo je iz džepa očevog prsluka šibicu i odvukao se do plasta sena, nedaleko od koral, i zapalio ga. Nadao se da će neko iz okoline videti vatru, i priteći u pomoć. Vatra se proširila na još jedan, veći plast.

Robert se potom odvukao na trem kuće, i tu čekao.

Srećom, potera je stigla na vreme, i on je spasen, mada mu je rame ostalo trajno deformisano.

Serif i ljudi koji su bili s njim, a među njima je bio i Bil Tomas, sledili su trag konjokradica i ubica, i zašli duboko u planine. Predveče su otkrili da su se banditi ulogorili u stotinak metara širokoj, a preko pola milje dugoj uvali, sa puno kamenja i šipražja. Dok su smišljali kako da se prikrađu banditima, od kojih su, među konjima, videli samo dvojicu, u uvali se smrklo. Morali su ili da sačekaju jutro, ili da napadnu, ne znajući tačno položaj bandita. Strahovali su da će

banditi iskoristiti noć da odu dalje, pa su odlučili da omah napadnu.

Bil Tomas je tad dobrovoljno krenuo sa šerifom niz strmu stranu uvale. U pogodnom trenutku zapucali su na dvojicu bandita što su se vrzmali između konja. Oborili su ih obojicu. Ali, samo trenutak-dva potom mesta s kojih su pucali bila su zasuta kišom kuršuma. Srećom, oni su stigli da na vreme promene položaj. Tad su pripucali i ostali ljudi koji su došli s njima. Njih je šerif bio rasporedio iza stena na rubu uvale.

Nastala je paklena gužva i galama. Pucnji su odjekivali po uvali, a preplašeni konji jurili su tamo-amo, da bi najzad odjurili uvalom, dalje u planinu.

Kad se sve umirilo, šerif i Tomas su oprezno nastavili prema dnu uvale. Otkrili su još dvojicu mrtvih bandita, pored one dvojice što su ih oni u početku pogodili.

Ta dvojica što su se vrzmali između konja bili su sad užasno izgaženi. Ko zna koliko su puta uspaničeni konji prešli preko njih!

Preostalu trojicu bandita nisu našli. Pomislili su da su oni odjurili za konjima, ali nije bilo tako. Kad su, posle pola sata, nakon što je sunce već bilo zašlo iza planinskog venca, našli konje u jednoj drugoj, manjoj uvali, uz njih nije bilo ljudi.

Nisu ih više ni tražili. A uvalu u kojoj su našli konjokradice i ubili četvoricu nazvali su Uvala mrtvih konjokradica.

— Sigurno će nam biti lakše nego u Uvali mrtvih konjokradica, Bile — rekao je šerif. A onda

se obratio svima: — Je li sve jasno?

— Jeste — odgovorili su mu uglas.

— Onda krećemo! — odsečno je rekao šerif, i mamuznuo svog konja.

Bil Tomas i Bob Kembel krenuli su za njim, na istok.

Barmen Fred Džekson i farmer Slim Vajt uputili su se prema Klancu orlova, na severozapad.

V

Šerif Pol Luis, predradnik sa ranča »Srebrni bor« Bil Tomas i student Bob Kembel našli su zaklon u jednom čestaru pored puta, oko pola milje istočno od grada.

Sjahali su, vezali konje naduže, tako da mogu da pasu, pa su seli jedan blizu drugog, na mestu s kojeg su mogli odlično da vide nekoliko stotina metara puta.

Čekali su.

Prvo su naišla jedna teretna kola. Na njima su bila dva čoveka. Na trenutak se šerifu učinilo da jednog od njih zna, ali nije mogao da se seti odakle. A i nije mu baš jasno video lice.

Dobrih četvrt sata potom nije prošao niko, ni prema gradu ni iz njega.

A onda se začuo bat više konja, sa istoka.

I šerif, i Tomas i Kembel nakrivili su vrat u tom pravcu.

— Da li bi ih moglo biti više? — upitao je mladi Kembel.

— Nije isključeno — odgovorio je šerif.

Bil Tomas je pogledao prema konjima, a onda je rekao:

— Možda bi trebalo da uzjašemo, da možemo odmah da jurimo pred njih.

— Ako ih je više, to nam ne bi vredelo — odgovorio mu je šerif. — Ne bismo ih mogli privoleti da se predaju bez borbe, a ko zna šta bi se sve desilo ako bi došlo do pucnjave. Neka prođu, pa ćemo proceniti šta da radimo.

Tomas je klimnuo glavom, u znak saglasnosti.

Najednom se bat stišao.

Šerif i njegovi pratioci su se zgledali.

Taman kad je šerif hteo da se malo podigne, na vidiku su se pojavila četiri konjanika. Jahali su sad korakom.

— Što li su usporili? — prošaptao je Kembel.

Niko mu nije odgovorio.

— Povucite se malo, i pazite da vas ne primete — rekao je posle nekoliko trenutaka šerif, i povukao se iza jednog žbuna.

S puta se uskoro začuo gromki smeh.

Četvorica konjanika bili su mladi ljudi, obučeni kao da su kauboји. Trojica su sad nosila šešire zabačene na leđa, pa se videlo da su im lica gruba, neobrijana.

Četvrti je imao na glavi lepo oblikovan sivi šešir »stetson«, i držao se malo kruće u sedlu. Jahao je desnom stranom puta, skraja.

— I tako kažeš, mladiću, u tom salunu ne može da se desi da nema ženskih! — glasno je rekao suvonjavi jahač na crnom konju, koji je jahao levom ivicom puta.

Začuo se opet veseo smeh.

Bilo je jasno da mladi ljudi nastavljaju razgovor o zabavi.

— E baš ćemo svratiti tamo kad nas put nanese pored Puebla — progovorio je plavokosi jahač koji je jahao pored suvonjavog koji je maločas govorio.

— Samo dođite! Videćete da vas nisam lagao! — uzviknuo je jahač sa »stetsonom« na glavi, skrenuvši konja udesno. — Do viđenja!

Trojica jahača sa šeširima zabačenim na leđa nastavili su da jašu.

— Grešiš što nećeš sa nama u Kanjon Siti. Veruj, nije loše ni u »Krivom rogu«! — doviknuo je suvonjavi mladiću koji je skrenuo s puta.

On je odmahnuo rukom, i odgovorio:

— Stvarno nemam vremena. Rado bih išao s vama. Hvala vam na društvu, i do viđenja u Pueblu!

Tomas i Kembel su gledali u šerifa, čekajući da on kaže svoj sud.

— Poznajete li vi nekoga od njih? — upitao je šerif.

Tomas i Kembel su zavrteli glavom.

— Ni ja — promrmljao je šerif, češkajući se iza uha.

— Ali, ona trojica znaju gde ima dobre zabave u našem gradu — nasmešio se Kembel.

— To nam ne kazuje ništa. Kod Henka, u »Krivu rog«, uglavnom svraćaju prolaznici. I ta trojica su sigurno kauboји koji su već prolazili ovim krajem, i svraćali u Henkov salun.

— Ali, onaj je iz Puebla — pokazao je Tomas očima za jahačem koji se sad kasom udalja-

vao od puta. — Je li ti poznat, šerife?

Šerif je zavrteo glavom.

— Nije, ali mi je sumnjiv. Zašto li je skrenuo s puta pred gradom?...

— Da ga pratimo, šerife! — požurio je mladi Kembel s predlogom. — Već su mi utrnule noge ovde!

Šerifu se dopadala njegova živa, vesela priroda, pa se nasmešio, mada mu je sad najmanje bilo do smeha.

Pogledao je niz put, u pravcu Puebla, a zatim je navukao jače šešir na glavu i rekao:

— Pratićemo ga!

Brzo su prišli konjima i uzjahali.

Izjahali su prvo na put, jahali laganim kasom stotinak metara, a onda skrenuli s puta desno, na valoviti teren kojim su dojahali nakon što su se rastali sa barmenom Fredom Džeksonom i rančerom Slimom Vajtom.

Mladi jahač sa »stetsonom« na glavi bio je sad oko trista metara ispred njih.

Posle nekoliko trenutaka primetili su da se on okrenuo, i da je dosta dugo gledao prema njima.

Šerif Luis je mamuznuo jače svog konja.

Tomas i Kembel učinili su isto.

Ubrzo je Tomas primetio:

— On beži, šerife!

Bilo je očigledno da je jahač sa »stetsonom« ubrzao svoga konja.

Trenutak-dva kasnije već je galopirao.

Ponovo se osvrnuo.

— To je ptičica koju treba da ulovimo! — odlučno je rekao še-

rif, najednom siguran da je na tragu banditskom dostavljaču. — Ja ću skrenuti levo, i proći ću krajnjom ulicom grada, da bih izbio na put prema Salidi pre njega. Vi ga sledite!

Posle pedesetak metara, ispred šumarka u jednoj blagoj uvali, skrenuo je levo, i ubrzo nestao između kuća.

Bil Tomas i Bob Kembel nastavili su da jašu za sumnjivim jahačem.

Nisu jahali njegovim tragom, nego su birali ravniji teren.

Bob Kembel je odlično poznao područje oko grada, jer je često jahao i lovio naokolo, pa je sad jahao napred.

Kad su izišli iz jednog dugog useka, videli su da je jahač kojeg su sledili samo stotinak metara ispred njih.

Već su bili prošli grad.

— Brže, Bile! — viknuo je mladi Kembel, i snažno mamuznuo svog pastuva.

Begunac se okrenuo prema njima, a onda je izvukao kolt iz futrole.

Bob Kembel, koji mu je bio bliži, jasno je to video, pa je snažno povukao uzdu, i skrenuo konja udesno.

— Bile, pazi, pucaće! — viknuo je pri tom.

Bilo je kasno da Bil Tomas promeni pravac, ali ga je metak, srećom, promašio.

Bob je izvukao svoj kolt i opalio prema beguncu. Nije se ni trudio da ga pogodi. Hteo je samo da ga upozori da će mu biti vraćeno sve što učini.

I Bil Tomas je opalio. Ali, on je pucao iz puške.

Videlo se kako je begunčev konj odskočio u stranu, što je

značilo da je metak prozviždao blizu njega.

— Nemoj ga ubiti, Bile! — viknuo je Bob Kembel.

Sad je između njega i begunca bilo samo pedesetak metara.

— Stani! — viknuo je Bob Kembel.

Ali, nepoznati jahač nije poslušao.

Videlo se da žestoko mamuza svoga konja. Više se nije okretao. A onda je naglo zaustavio konja, zategnuvši uzdu obema rukama.

Pri tom mu je kolt ispao iz ruke.

Sledećeg trenutka i Tomas i Kembel su ugledali šerifa, koji je stojao s puškom u ruci kraj jednog debelog stabla.

Bilo je jasno da ga je begunac prvi video, i da se toliko prepao da je instinktivno zaustavio konja, i pri tom ispustio oružje.

— Ostani na konju! — začula se šerifova naredba jahaču, mada Bob Kembel i Bil Tomas, koji su ubrzo stigli do begunca, nisu imali utisak da on uopšte name-rava da skoči s konja i uzme svoj kolt sa zemlje.

I oni su držali svoje oružje upereno u nepoznatog jahača.

— Što me... jurite? — promrmljao je on.

Bio je srednjeg rasta, crnomanjast. Šešir i čizme na njemu izgledali su kao novi, a pantalone, košulja i jakna bili su mu već iznošeni.

— A što ti bežiš od nas? — odvratio mu je šerif Luis.

Na jakni mu se jasno videla šerifska zvezda.

— I što si pucao na nas? — dobacio je Bob Kembel, oštro gledajući neznanca.

— Ja... ja sam se bio uplašio da... da vi hoćete... da hoćete da mi uzmete konja — promucio je neznanac.

— Zar ti mi ličimo na konjokradice?! — dobacio mu je Bil Tomas.

— Ne ličite — Ali... — nastavio je neznanac da zamuckuje.

Istovremeno se znojio po čelu.

Bilo je očigledno da je preplašen.

Stalno je pogledao u zvezdu na grudima šerifa Pola Luisa.

— Kako se zoveš, i odakle si? — prekinuo ga je šerif odlučnim tonom.

— Ja sam pošten čovek... Ja sam... Rolf O'Keli.

— Iz Puebla? — nastavio je šerif da ispituje.

Preplašeni jahač je izbuljio oči prema šerifu. Bio je iznenađen što je šerif spomenuo Pueblo.

— Ja... da, iz Puebla — odgovorio je.

— Što lažeš? — oštro mu je dobacio šerif.

Tomas i Kembel su se zgledali. Nije im bila jasna šerifova reakcija.

Pa, sva trojica su nedavno jasno čuli da je mladić pozivao onu trojicu kauboja da dođu u Pueblo!

— Ne lažem, šerife. Ja sam iz Puebla — odgovorio je uhvaćeni mladić, i podigao malo šešir s čela.

Obrisao je potom rukom znoj s čela.

— Jesi iz Puebla, ali nisi O'Keli! — podviknuo je šerif Luis.

Uhvaćeni je prebledео.

— Zar vi mene ne poznajete, šerife? — upitao je, začuđeno gledajući u šerifa.

— Kako se prezivaš? — hladno je upitao šerif. — Ne vrdaj!

— Ja... ja sam po majci O'Keli, a po ocu Kerol — odgovorio je uhvaćeni.

Šerif mu se približio, gledajući ga pravo u oči.

— Zar ne nosiš očevo ime?

— Nosim. Ali... zabunio sam se... Uplašili ste me — odgovorio je uhvaćeni, i pogledao prema Bilu Tomasu, a zatim prema Bobu Kembelu.

Oni su pratili svaki njegov pokret i pažljivo slušali njegove odgovore.

— Kerol... Kerol... — pokušavao je šerif da se priseti koga zna s tim prezimenom u Pueblu, ali se pri tom smeškao, tako da je izgledalo da misli na sasvim određenog čoveka.

— Zar nešto nije u redu s našom familijom? — upitao je uhvaćeni.

Šerif ga je samo oštro posmatrao.

— Moj otac je, šerife, službenik u direkciji rudarske firme »Rodžers i Palmberg« u Pueblu. On je ugledan čovek. To će vam svako u Pueblu reći.

— Tvoj otac je možda u redu, Rolfe. Ali, ti si loš. Povezao si se s lošim ljudima — odvratio je šerif.

— Šta sam ja loše uradio?! — upitao je Rolf Kerol.

— Pa, ti verovatno ništa ne radiš, mladiću. A hteo bi da živiš bogato, pa si se povezao s pljačkašima. Zar ne? — odgovorio je šerif hladno.

Rolf Kerol se i dalje znojio.

Videlo se da smišlja šta da kaže.

— Pa... ja... ja nisam uradio ništa... — ponovo je zamucuo.

— Krenuo si da ih obavestiš, zar ne? — hladno je nastavio šerif Luis da ga ispituje.

Rolf Kerol je pognuo glavu.

Uto se začuo bat kopita.

Od kuća na periferiji grada jurila su dva konjanika.

— To su kovač Ben Denison i njegov komšija, kolar Bek — rekao je Bob Kembel.

I uhvaćeni mladić pogledao je prema konjanicima koji su dolazili.

Uskoro su Denison i Bek stigli. Obojica su imali pušku preko kolena.

— Šta se to desilo, šerife?! — uzbuđeno je upitao kovač Denison, i odmah dodao: — Bek te je video kad si maločas projahao ulicom, a zatim je čuo pucnje. Rekao mi je to, i ja sam prekinuo posao. Zabrinuli smo se. Zar vi niste otišli kod Džonsa?!

— Sreli smo, srećom, Džonsa na putu, pa smo odmah krenuli da lovimo bandu — odgovorio je šerif i očima pokazao prema Rolfu Kerolu. — Ovaj radi s njima!

— Ja... ja nisam nisam ništa uradio! — branio se Rolf Kerol. — Ja nisam bandit! Šta je vama?

Šerif je pogledao Tomasa i Kembele.

— Vežite mu ruke na leđa!

Bob Kembel je uzeo laso sa roga Kerolovog sedla, a Tomas je zgrabio Kerola za ruke.

Kerol se nije opirao. Samo se mrštio dok mu je Kembel stezao konopac oko ruku.

Zatim se šerif obratio Denisonu i Beku:

— Odvedite ga u zatvor. Strpajte ga u ćeliju. Mi ćemo odmah produžiti za ostalima.

Izvadio je iz džepa dva ključa, vezana jedan za drugi i bacio ih prema kovaču:

— Drži, Bene. Ti znaš kako se to radi.

Kovač je klimnuo glavom, a onda je vrhom puške pokazao uhvaćenom Kerolu da okrene konja.

— Jaši ispred mene, i ne pokušavaj ništa! — rekao je oštro dok je Kerol prolazio pored nje-ga.

VI

Čim su kovač Denison i kolar Bek odmakli koju desetinu metara prema gradu, šerif se obratio Tomasu i Kembelu:

— A sad, momci, ne gubimo vreme!

— Šerife, reci nam samo kako si znao da on nije O'Keli? — upitao je Tomas.

Šerif se osmehnuo.

— Uopšte nisam znao. Prime-tio sam da je zastao pre nego što je rekao da se zove O'Keli, pa sam procenio da je to irsko prezime na brzinu izmislio. Do prošle godine u Pueblu nije bilo ni jedne porodice irskog porekla. To mi je rekao tamošnji šerif, kad smo jednom prilikom raz-govarali. U Pueblu je tada bilo građana poreklom iz sedam-osam zemalja, ali ne i iz Irske.

— Možda mu je majka stvarno Irkinja i od O'Kelijevih — umešao se mladi Kembel.

— Možda je. Ali, to nam uopšte nije važno, zar ne? — osmehnuo se šerif, i podbo svoga konja. — Ispitaćemo ga posle detaljno.

— A poznaješ li Kerola? — upitao je Tomas.

— Ne — odgovorio je šerif, i podbo svoga konja.

Tomas i Kembel krenuli su za njim, prema planini, odnosno prema Klancu orlova.

Gonili su konje oštro, najvećom brzinom koju je dozvoljavao teren. Znojili su se i oni i konji, mada je sunce već manje grejalo.

Najzad je šerif, na jednom proplanku, dao znak da stanu.

Kad su Tomas i Kembel prite-rali konje do njegovog, rekao im je:

— Potražićemo trag dvojice bandita. Pošto vode i tri Džonsova konja, verujem da ostavljaju dobro uočljiv trag.

Zatim je šerif nekoliko trenuta-taka gledao u daljinu.

Tomas i Kembel sledili su pogledima njegov pogled. A onda je šerif pokazao rukom prema jednom grebenu, s retkom šumom, i kazao:

— Da sam na njihovom mestu, ja bih jahao onuda. Šuma nije gusta, nema useka, a greben se pruža baš u pravcu Klanca orlova.

— Onda jašimo tamo! — spremno je rekao mladi Kembel.

Uskoro se pokazalo da je šerif Luis bio u pravu.

Otkrili su trag pet konja.

— A sad otvörite širom öči i naćulite uši! — rekao je šerif.

— Mislite li, šerife, da oni očekuju poteru, i da bi nam mogli napraviti negde zasedu? — upitao je Tomas.

— Ne verujem da se nadaju poteri, ali verujem da, ipak, jašu oprezno i da povremeno, kad se nađu na nekom visu, osmatraju kraj. Tako bi nas mogli videti,

pogotovo ako bismo se zatekli na nekoj čistini u trenutku kad oni osmatraju.

Taman što je šerif to rekao, začulo se rzanje konja.

Stali su i zgledali se.

Istovremeno su sva trojica izvukli oružje.

— Izgleda da su nas otkrili pre nego što smo se setili da budemo oprezniji — promrmljao je šerif.

A onda se opet začulo rzanje, dva puta, kratko.

Dolazilo je s leve strane, iza nekoliko velikih stena.

Šerif je rukom dao znak Tomasu i Kembelu da krenu desno, a on je sjahao s konja, da bi bio manje uočljiv za eventualnog strelca.

Taman kad je hteo da krene prema jednom žbunu, iza velike sive stene, dvadesetak metara ispred njega, pojavio se neosedlan konj.

Šerif je polako podigao ruku i mahnio prema Tomasu i Kembelu.

Oni su zaustavili svoje konje i pogledali prema konju koji se pojavio.

Pojavio se zatim i drugi konj, takode neosedlan, s konopcem oko vrata. Dok je išao, nagazio je prednjom nogom na konopac, koji se vukao po zemlji, pa je kratko zarzao i zarzao, a onda je nastavio da ide.

Iza skupine stena zarzao je tad treći konj, koji se nije video.

Šerif je rukom pokazao Tomasu i Kembelu da zaobiđu oko stena.

Držeći oružje u rukama, oni su polako poterali konje.

Neosedlani konji stali su nekoliko metara dalje od šerifa i

njegovog konja, ispitivački pogledajući prema njima i frkćući povremeno.

Šerif je čučnuo iza žbuna, i napeto čekao.

— Ako je neko iza stene — razmišljao je — sigurno će krenuti ovamo kad čuje da mu se približavaju Tomas i Kembel.

Napeti trenuci su prolazili, a niko se nije pojavljivao.

Najzad se pojavio Bil Tomas.

Jašući na svom konju, vodio je još jednog, osedlanog, ali bez jahača.

— Ne vidi se ljudski trag, a ovaj je konj stojao pored jednog slomljenog drveta. Uzda mu je bila zapetljana za jednu granu — objasnio je Tomas, pošto je primetio da ga šerif gleda upitno.

— A Bob? — upitao je šerif.

— Osmatra još naokolo — odgovorio je Tomas.

— Ostani ovde — rekao mu je šerif, i krenuo prema stenama.

Držao je kolt u ruci i bio spreman odmah da opali.

Namrštio se kad je video kako mladi Bob Kembel razgleda teren.

Kembel je to radio tako ležerno kao da nikakva opasnost nije dolazila u obzir.

Šerif je kratko zviznuo.

Kad je Kembel pogledao prema njemu, pokazao mu je rukom da se pogne.

Bob se nasmešio i rekao glasno:

— Da je blizu, i da je hteo da me ucemeka, već bi to uradio. — Pokazao je zatim ispred sebe. — Ta tri konja su došla otuda. Tragovi su im se pomešali s tragovima koje smo mi sledili.

Šerif je prišao Kembelu, motreći neprekidno naokolo. A onda se i on zagledao u konjske tragove.

— Šta bi to moglo da znači, šerife? — upitao je Bob Kembel, držeći u jednoj ruci uzdu svog šarenog pastuva, a u drugoj kolt.

Šerif se zamislio.

Nestrpljivi Kembel je postavio novo pitanje:

— Da li je moguće da su im ovi konji pobjegli?

Šerif se počeošao po bradi, a onda je progovorio, polako, gledajući u tragove:

— Mislim da se, pre nego što su ti konji krenuli nazad, nešto desilo jahaču osedlanog konja... U ovoj divljini čovek bez konja nema šansu. Zato verujem da je taj jahač... — Sagnuo se i dobro zagledao u tragove, a onda je rekao: — Taj osedlani konj je pripadao jednom od bandita, a ta dva neosedlana konja išla su uz toga sa sedlom i dok su odlazili prema klancu. Evo, tragovi su vrlo jasni i lako se mogu uporediti.

— Jedan od bandita koje gonimo je, znači, sad bez konja — prokomentarisao je Bob Kembel.

— Ne mora biti, jer je drugi bandit takođe vodio jednog Džonsovog konja — odgovorio je šerif.

— Hm — šmrknuo je mladi Kembel i podigao malo šešir s čela.

Obrisao je nadlanicom znoj.

Šerif je nastavio:

— Ali, ja verujem da bandit koji je jahao ovog konja više ne može da jaše. Da može, on bi dojurio za svojim konjem. I zbog

konja i zbog sedla, a ponajviše zbog puške. Puška mu je ostala u futroli na sedlu.

Bob Kembel se udario rukom po čelu.

— Naravno! I ja sam video pušku u sedlu...

Šerif je krenuo prema Bilu Tomasu.

Bob Kembel ga je sledio.

— Šta ste zaključili? — upitao je Tomas.

Šerif mu je izložio svoje mišljenje.

— A kako to da onaj drugi nije krenuo da uhvati konje? — upitao je Tomas.

— Nije imao vremena. Ili... — šerif je zastao za trenutak.

Tomas i Kembel gledali su ga, nestrpljivi da čuju šta misli.

— Ili bandit koji je jahao ovoga konja više nije živ — završio je šerif svoju misao.

— Kamo sreće da je slomio vrat! — promrmaljao je Bil Tomas.

— Šta ćemo mi sad sa ovim konjima? — upitao je Bob Kembel, i odmah dodao: — Nećemo ih, valjda, voditi sa sobom?!

Šerif je zavrteo glavom.

— Ostavićemo ih ovde. Hajde da ih svežemo za neko drvo — rekao je i skinuo laso sa svog sedla.

Brzo su uhvatili sva tri konja i vezali ih najpre jednog za drugog, a zatim za jedno jako stablo.

— Neko od nas će posle doći po njih — rekao je šerif, i brzo uzjahao svog konja.

— Požurimo sad!

Uzjahali su i Tomas i Kembel, i krenuli za njim.

— Da li je moguće, šerife, da su se banditi posvađali, i da je

jedan ubio drugoga? — upitao je posle nekoliko minuta Bob Kembel.

— Moguće je svašta među tim ljudima, Bobe. Ali, oni se obično posvađaju kad se dočepaju plena. Ne verujem da bi ijedan od njih reskirao da sam napadne kola u klancu, ma koliko da je hrabar i pohlepan — odgovorio je šerif Luis.

— Onda je, sigurno, taj tip pao s konja i slomio vrat — rekao je Tomas.

— Najverovatnije — složio se šerif. — Ali, mi ćemo biti oprezniji kao da su dvojica pred nama, momci! Držite ruku na oružju!

Tomas je pogledao svoju pušku, koju je držao preko krila, a Bob Kembel je opipao dršku svog kolta, u futrolu.

Posle nekoliko minuta jahanja, šerifov konj je počeo da čuli uši i da podiže glavu.

Šerif je to primetio, i rukom je upozorio svoje pratioce. Zagledao se napred, i video da je pred njim proplanak.

Lako je mamuznuo konja.

Konj je frknuo, pa požurio napred.

Šerif se na trenutak sagnuo, da izbegne jednu granu, a kad je ponovo pogledao napred, ugledao je na tlu ljudsko telo.

Munjevito je izvukao pušku iz futrole, i zategao uzdu.

Konj je stao.

I Tomas i Kembel su zaustavili svoje konje.

— Šta je? — upitao je Tomas, koji je jahao iza šerifa.

Šerif se malo nagnuo u stranu i rukom pokazao ispred sebe.

— Čovek sa strelom u ledima!

Tomas i Kembel priterali su svoje konje uz njegovog, i zagledali se u nepomično telo.

— Sigurno je mrtav. Muve lete oko njega, a krvava lokva pod njim se već skorela — rekao je šerif, motreći istovremeno naokolo.

— Indijanci? — zabrinuto je upitao Tomas.

— Tako izgleda — odgovorio je šerif.

I njegov je glas ovoga puta zvučao zabrinuto.

Tomas i Kembel uzeli su oružje u ruke i počeli se osvrtni.

Sem cvrkuta neke ptičice, ništa drugo nisu čuli, niti su koga videli.

Šerif je skočio iz sedla na zemlju i polako prišao čoveku koji je ležao na zemlji.

Okrenuo ga je, vrhom svoje puške.

Nije moglo biti zabune: čovek je bio mrtav. Oči su mu bile staklaste, usta otvorena i ukočena.

— Napali su ih, znači, Indijanci — rekao je šerif. Pogledao je zatim preko proplanak. — Dalje je odjahao samo jedan. — Pokazao je rukom. — Eno tragova dvaju konja, jednog potkovanog i jednog nepotkovanog!

— A kako da ovde, okolo, nema indijanskih tragova? — upitao je Kembel.

Šerif je slegnuo ramenima.

— To i mene zbunjuje. Nisu uzeli ovome ni kolt ni odelo, a nisu ni sledili konje!

— A otkud Indijanci ovde, šerife?! — nastavio je Bob Kembel da pita, više zabrinut nego razdoznao.

— Pa, manje grupe Indijanaca često beže iz rezervata i vraćaju

se u oblasti u kojima su nekada živeli. Vraćaju se da love u lovištima koja dobro poznaju. A neki, naročito mlađi, hoće i da se sve te belcima, naseljenicima, zbog kojih su oni morali da napuste zemlju svojih pradedova. U ovom kraju bili su Juti. . . U svakom slučaju, sad moramo biti još oprezniji — rekao je šerif.

Sve vreme dok je govorio, prelazio je pogledom po okolini. Znao je da se Indijanci vešto kriju, i nije ga umirilo to što se nigde nijedan sad nije video.

— Misliš li, šerife, da su drugog bandita pustili da pobjegne? — upitao je Tomas.

— Upravo se i ja to pitam, Bile — odgovorio je šerif, i poveo konja napred, po tragu koji je vodio dalje, u šumu.

Tomas i Kembel ostali su gde su bili, netremice gledajući naokolo.

— Momci, hajdemo dalje! — pozvao ih je šerif. — Pokazao je rukom ispred sebe. — Traž je jasan, i vodi dalje na zapad, prema klanu. Jahaćemo u koloni, na rastojanju od dešetak metara.

Uzjahao je, i odmah podbo konja, držeći pušku preko nogu.

Bob Kembel je krenuo za njim.

Bil Tomas je jahao na začelju.

VII

Barmen Fred Džekson i rančer Slim Vajt izbili su na put oko dve milje ispred Klanca orlova. Zadržali su se nekoliko minuta u jednom šumarku, desno od puta, i sačekali da kola koja su prošla prema klanu zamaknu za krivinu.

Bila su to obična seljačka kola, na kojima je bio samo jedan čovek.

U kolima je bilo nekoliko napunjenih vreća.

S juga, od puta Kanjon Siti — Salida nije se video niko.

Fred i Slim su polako jahali putem. Sve češće nailazili su na senovite deonice puta. Hladovina im je prijala. I njima i njihovim konjima, pošto su se i oni i životinje bili oznojali od brzog jahanja po neravnom terenu.

Fred Džekson je već učestvovao jednom u poteri sa šerifom Polom Luisom. Gonili su, i uhvatili, dvojicu kradljivaca goveda, koji su bili ukrali tridesetak grla sa jednog ranča istočno od grada.

Slim Vajt nije nijednom bio u poteri sa šerifom Luisom, ali je dva puta jurio konjokradice, pre četiri godine, sa bivšim šerifom u Kanjon Sitiju, Klifom Valdmenom. U prvoj akciji jednog lopova su ubili u borbi, a drugi se predao. A drugoj akciji imali su posla sa opasnom četvoročlanom bandom: jednog bandita su ubili, dva ranili i uhvatili, a jedan im je pobjegao; bežeći, naterao je svog konja preko jedne provalije, i uspeo je da je preskoči i pobjegne.

— Čini mi se da šerif Luis nije bolećiv kad su u pitanju banditi — progovorio je Vajt prvi, dok su odmicali planinskim putem. — Jesi li ga čuo kako nam je rekao da ne rizikujemo ništa.

— I ne treba da bude mek — brzo je odvratio Fred Džekson. — Takvi tipovi spremni su na najgore. Ubijaju nedužne ljude, siluju, pale! Zar bi prema njima trebalo biti bolećiv?!

— Naravno da ne bi — pro-
gundao je Slim Vajt, pa nastavi:
— Nećemo ni mi žaliti ovoga
što treba da naiđe ako nam
se odupre.

Džekson je klimnuo glavom.

— Ali, bilo bi bolje ako bismo
mogli da ga uhvatimo živog —
rekao je potom. — Možda će šerif,
Bil i Bob morati one da pobiju.
Ako i mi ubijemo ovoga što
treba da naiđe ovuda, neće biti
mogućnosti da se razotkriju
drugi zločini koje su oni počinili.
A sigurno im ovo nije prvo zlo-
delo.

— Valjda će šerif, Bil i Bob uh-
vatiti tipa koji je krenuo ovamo
da ih obavesti — uzdahnio je
Vajt, i raskopčao dugme na ko-
šulji.

On je bio miran porodičan čov-
ek, i u potere je išao samo zbog
osećanja građanske dužnosti i
solidarnosti, a nikako zato što je
uživao u jurnjavi i pucnjavi. Za-
to je i sad priželjkivao da se sve
svrši što brže i sa što manje rizi-
ka.

— Pošto smo nas dvojica, i po-
što ćemo biti u zasedi, taj brada-
ti bandit neće imati nikakvu
šansu ako pokuša da nam se
odupre — procenjivao je u sebi.
— Ako se maši oružja, uprkos
našoj opomeni, lako ćemo ga
onemogućiti.

Kao da je čuo njegove misli,
Fred Džekson mu je posle neko-
liko trenutaka kazao:

— Slime, ja mislim da bi tre-
balo da pazimo da ga ne ubije-
mo čak i ako pokuša da nam se
suprotstavi oružjem. Gađaj ga
niže, u nogu ili kuk.

— S ranjenom nogom mogao
bi da nam pobegne, i da stigne u

klanac i obavesti svoje pajtaše
— primetio je Vajt.

— Ako to pokuša, gađaćemo
ga tako da mora pasti iz sedla —
odgovorio je Džekson.

— Dobro. Znači, prvo opome-
na, zatim ranjavanje, a na kraju
likvidacija, ako se bude moralo
— zaključio je Vajt.

Fred Džekson je klimnuo gla-
vom.

A onda je rekao:

— Ako nemaš ništa protiv, ja
bih prvi pucao, ako ne bude
hteo da stane i da nam se preda.

— U redu — složio se Slim
Vajt. — Onda ću ga ja pozvati da
stane, a ti ćeš ga držati na niša-
nu.

— Dogovoreno — rekao je
Fred, pa pokazao rukom niz put.
— Približavamo se klancu. Mis-
lim da bismo se mogli skloniti u
onom gustišu s leve strane puta,
ispred one šiljate stene.

— Vidim — odgovorio je Vajt,
a onda se okrenuo.

Niko nije dolazio za njima.

— Hajde da skrenemo s puta
pre nego što se neko pojavi —
predložio je Džekson, pošto se i
sam osvrnuo naokolo.

Poterale su konje s puta, i ja-
hali između drveća i žbunja.

Preplašili su nekoliko ptica.

Najzad su stigli do mesta koje
im se učinilo odličnim za zase-
du.

Levo nisu mogli da vide više
od pedesetak metara, jer je put
zavijao za jednu gromadu, ali su
desno, u pravcu iz kojeg je tre-
balo da se pojavi bradati bandit,
videli sasvim dobro više od
dvesta metara puta.

— Neće moći da nam prođe a
da ga ne vidimo — rekao je Vajt,

nakon što je vezao svoga konja i provirio iza visokog žbuna.

I Fred Džekson je vezao svoga konja za jedno drvo, desetak metara dalje od mesta gde su on i Vajt zauzeli položaj.

— Siguran si da ćeš ga prepoznati? — upitao je Vajt.

Fred Džekson je klimnuo glavom.

— Jaše crnog konja. Zarastao je u bradu. Na glavi ima velik crni šešir.

— Dobro je što nije noć — osmehnuo se Vajt. — Pošto mu je konj crn, on zarastao u bradu, a i šešir mu je, kažeš, crn, po noći ga ne bismo mogli videti. Taj je neka noćna ptica!

I Džekson se osmehnuo.

Zatim je pregledao pušku, vlasništvo gazde Džoa Franka.

Zadovoljno je pomilovao kundak.

— Odlična je! Gazda mi je dosad dva puta dao da pucam iz nje. Odlično nosi!

Vajt je pogledao svoj kolt.

Posle desetak minuta začuli su klopavanje točkova, a zatim su ugledali laka kola, na kojima su bila dva čoveka i jedna žena. Svi su bili obučeni paradno.

— To mora da su neki iz uprave rudnika, koji su bili u gradu, da pazare ili da nekoga posete — prošaptao je Vajt.

Barmen Fred Džekson je slegnuo ramenima.

— Zgodna žena — promrmljao je zatim.

Žena je na glavi imala beo šešir, i svaki čas se smeškala, pogledajući čas jednog, čas drugog muškarca, koji su živo o nečem pričali, dok su konji ujednačeno kasali.

Onda je opet zavládala tišina.

— Što li ga već nema — prokundao je posle nekog vremena Fred, nervozañ.

— Nema drugog puta prema rudniku, zar ne? — upitao je Slim Vajt.

Fred Džekson je zavrteo glavom.

— Nema puta, ali možda ima staza, a može se i šumom, naokolo, ako neko baš želi da prođe neopažen, i ako poznaje ovaj kraj.

Rančer Slim Vajt se počesao po bradi.

— Moramo biti strpljivi — promrmljao je potom. — Kad vidi da nema kola koja očekuje, i da nema glasnika, sigurno će pojuriti putem u klanac, da obavesti svoje pajtaše.

Prošlo je još skoro pola sata, što je Slimu Vajtu i Fredu Džeksonu izgledalo dugo kao večnost, a onda se začuo oštar bat kopita.

Nije moglo biti sumnje da s juga dolazi jahač i da žestoko goni konja.

Fred Džekson je izvirio iza šipraga.

— Mislim da je on — rekao je uzbuđeno.

I Slim Vajt je provirio.

Prema njima je dolazio bradati jahač, na crnom konju. Jasno se već videlo da mu je i šešir na glavi crn.

— Možda me neće čuti, pošto tako juri — rekao je Vajt.

— Uzmi kolt! — odvratio mu je Džekson. — Iskočićemo pred njega. Ali, nećemo odmah obojica. Prvo ću iskočiti na put ja. Ti se pojavi trenutak — dva kasnije. Drži ga na nišanu. Ako ne bude stao, ja ću pucati. Ako ne padne

od moga metka, pucaj odmah i ti!

— U redu — odvratio je Vajt, čvrsto držeći kolt u ruci.

Čučnuo je iza žbuna.

Fred Džekson je pogledao teren između mesta gde je bio i puta.

Padina je bila dosta strma, ali čista, bez kamenja i rastinja.

— Idem! — rekao je i skočio, kad je procenio da im se konjanik primakao na tridesetak metara.

Dok je Fred jurio niz padinu, Vajt je viknuo iz sve snage prema banditu:

— Stani!

Bilo je očigledno da bradati bandit nije očekivao da će neko pokušati da ga zaustavi. Puška mu je bila u futroli na sedlu, i nije se osvrtao dok je jahao.

Kad je Fred Džekson iskočio na put, i podigao pušku, bandit je najpre zategao uzdu, i nekoliko trenutaka se borio da umiri konja, a tek onda se mašio kolta.

Prolomio se pucanj sa strane, i bandit se trgao.

— Ne diraj oružje! — viknuo je Slim Vajt.

On je najednom odlučio da opali pored bandita, i tako mu stavi do znanja da protiv sebe nema samo čoveka kojeg vidi na putu.

To je delovalo.

Bradati bandit Ted Li uhvatio je obema rukama uzdu i podigao je ruke iznad roga sedla.

— Šta hoćete od mene? — upitao je.

— Sjašil! — zapovedio mu je Fred Džekson, držeći pušku uperenu u njega.

Slim Vajt se polako spustio na put, spreman da puca ako zatreba.

Ted Li je gledao čas Džeksona, čas Vajta.

A onda je polako sjahao.

— Nemoj da ti padne na pamet da nešto pokušaš! — upozorio ga je Fred Džekson dok je sjahivao.

Vajt je uzeo uzdu iz Lijeve ruke i odveo brzo konja uz padinu.

Fred Džekson je vrhom pušćane cevi munuo bandita u rame i naredio mu:

— Napred! Za konjem!

Ted Li ga je pogledao s mržnjom, ali je krenuo uz padinu, za svojim konjem, kojeg je vodio Slim Vajt.

Taman kad su svi izašli za šiprag, opet se s puta začulo klopanje točkova.

Ted Li se okrenuo prema putu.

— Ko god da je na tim kolima, tebi neće pomoći, razbojniče! — dobacio mu je Fred Džekson, i ponovo ga gurnuo vrhom pušćane cevi.

— Ko kaže da sam ja razbojnik?! protestno je upitao bradonja.

— Pa, ja sam ti rekao, lopužo! — odbrusio mu je Fred Džekson. — Misliš li da mi ne znamo vaš plan?

— Kakav plan? .. Ja nisam razbojnik! .. To je greška! — pokušao je Ted Li da se izvuče.

Vajt je vezao njegovog konja pored svoga. A onda mu je prišao s leđa, i stao na korak od njega.

Bandit se instinktivno osvrnuo.

— Ruke uvis! — zapovedio je Džekson.

Ted Li je počeo polako da diže ruke, a onda je naglo skočio u stranu.

Računao je da ljudi koji su ga zarobili neće smeti da pucaju, pošto su se približavala neka kola putem.

I bio je u pravu. Ni Džekson ni Vajt nisu povukli okidač. Ali, Vajt je stigao da zamahne pre nego što je bandit izvukao svoj kolt.

Dobivši udarac koltom iza uha, bandit Li je pokleknuo, i pao na trnovito rastinje.

Džekson mu je priskočio i izvukao mu je kolt iz futrole, pa ga stavio sebi za opasač.

Zatim je požurio do banditovog konja, skinuo laso sa roga sedla i brzo svezao onesveštenom banditu i noge i ruke. Tako vezanog pomerio ga je do stene.

Bandit je počeo da mumla.

Kola koja su dolazila putem bila su sad naspram njih.

Džekson i Vajt su se pritajili iza žbunja.

Na velikim kolima s arnjevima bila su dva čoveka. Obojica su uznemireno prelazili pogledom po okolini puta.

Po tome kako su bili obučeni, nije izgledalo da su farmeri.

— Sigurno su čuli pucanj, i sad se čude što ne vide nigde nikog. Verovatno su preplašeni — prošaptao je Džekson.

— Obojica imaju kolt o opasaču, i čini mi se da su spremni da potegnu — primetio je Vajt.

Konji upregnuti u kola bili su snažni, i po tome kako su se naprezali da vuku kola, bilo je jasno da je na kolima velik teret.

Ali, ništa se nije moglo videti ispod cirade.

Dok su kola odmicala prema klancu, Džekson je prišao svezanom banditu Tedu Liju.

Bandit je u međuvremenu došao k sebi.

— Ja nisam bandit — protestovao je. — Zašto ste me napali? Šta sam vam ja skrivio, ljudi?

— Ti i tvoji drugari ste zapalili Džonsovu šupu, zar ne? — dobio mu je Džekson.

Bandit je iskolačio oči.

Bilo je vidljivo da se preplašio kad je čuo šta čovek koji je stojao pred njim i zna o njemu i njegovim pajtašima Filu Starku i Džeku Hardu.

I Slim Vajt je prišao steni kraj koje je ležao Ted Li, vezan lasom.

— Proći ćeš bolje ako nam kažeš gde ste planirali da napadnete kola s novcem — rekao je, gledajući bandita u oči.

— Ja... ja ne znam... To odlučuje... drugi — odgovorio je bandit, zastajući, jer nije hteo da prizna.

— Ne blefiraj! obrecnuo se Džekson na njega. — Ima li taj drugi ime? Kako se zove?

— Fil — odgovorio je Ted Li. Džekson ga je ošinio pogledom.

— U kom delu kanjona će oni čekati?

— Kunem se da to ne znam — odgovorio je bandit.

Džekson se prezrivo nasmejao.

— E baš ti vredi zakletva? Protuvo!

— Da požurimo, Frede — obratio se Slim Vajt Džeksonu.

Džekson je klimnuo glavom. A zatim se sagnuo. Strgnuo maramu s banditovog vrata i čvrsto mu je svezao preko usta. Povu-

kao ga je još dva tri koraka dalje, u jedan širok žbun, i guŕnuo ga u njega. Kraj lasa vezao je za obliŕnjje drvo.

— Vratićemo se po tebe — rekao je potom.

Vajt je za to vreme proverio da li je banditov konj dobro vezan, a odvezao je svog i Džeksonovog konja. Uzeo je banditovu pušku.

— Idemo! — rekao je Fred Džekson.

Uzjahali su, i jahali stotinak metara kroz šumu, nazad, prema putu Kanjon Siti — Salida.

Onda su oslušnuli, i pošto nisu čuli ni kola ni konjanike, spustili su se na put, pa kasom krenuli prema Klancu orlova.

Džekson je stavio banditov kolt u bisagu.

Puške su obojica stavili u futrole na sedlima.

VIII

Šerif Pol Luis, mladi student Bob Kembel i predradnik sa ranča „Srebrni bor“ Bil Tomas jahali su jedan za drugim, budno motreći teren oko sebe.

Trag dva konja, koji su sledili, bio je jasan.

— Da li je moguće da će taj što je ostao živ otići u klanac iako je sam? — upitao je posle nekog vremena Kembel, koji je jahao u sredini.

— Pošto je produžio prema klancu, rekao bih da je odlučio da sam obavi ono što je trebalo da urade njih dvojica. . . Osim ako nije pobegao tamo zato što su mu indijanci zatvorili put nazad — rekao je šerif.

— Meni ne izgleda da je on bežao, šerife — primetio je Bil

Tomas, — Pogledaj bolje tragove, šerife.

— Pa, konji, očigledno, nisu jurili! — rekao je šerif, zagledavši se u tragove koje je sledio. — Hm. . . U pravu si, Bile. Uostalom, da je bežao, pustio bi konja kojeg su ukrali, jer mu on samo smeta, na ovom terenu, da brže jaše.

— Čim je poveo tog konja, on namerava da postavi zasedu u klancu, s nadom da će se dočepati para — Umešao se i Bob Kembel u razgovor. — Ali, kako to da ga Indijanci nisu sledili?! Gde li su oni?

— Možda ćemo ih sresti kad se najmanje nadamo. Budite oprezni! — odgovorio je šerif Luis.

Jahali su desetak minuta čutke, a onda je šerif podigao ruku, i zaustavio svog konja,

I Bil Tomas i Bob Kembel su zaustavili svoje konje.

Šerif je pokazao rukom kroz šumu.

— Blizu smo klanca. Mislim da bi trebalo da sad sjašemo, a uskoro i da ostavimo konje, na pogodnom mestu.

Bob i Bil su odmah sjahali i izvukli puške iz futrola na sedlima.

I šerif je sjahao i uzeo svoju pušku.

Išli su još stotinak metara blagom uzbrdicom, a onda je šerif opet stao.

Pokazao je očima na skupinu žućkastih stena, okruženu visokim četinarima.

Bil i Bob su razumeli da on predlaže da tu ostave konje.

— A šta ako nas Indijanci prate, i ukradu nam konje kad se mi udaljimo? — Upitao je Kem-

bel dok je vezivao svog šarenog pastuva za jedno drvo.

— To je rizik koji ne možemo da izbegnemo — odgovorio mu je šerif Luis. A onda je dodao: — Ja mislim da je onog banditau bio neki usamljeni Indijanac. Zato što je bio sam, nije stigao da odapne strelu i na drugog bandita, pre nego što je on potegao kolt i pripucao na njega. A možda ga je i pogodio, ranio ga, pa se Indijanac povukao. Mi nismo pregledali okolinu, tamo gde je onaj sa strelom u leđima. Da smo pogledali naokolo, možda bismo i otkrili Indijančev trag. On je mogao odapeti strelu iz nekog žbuna, a zatim pobeći, kad je drugi bandit pripucao na njega.

— To je moguće — promrmljao je Kembel, koji nikako nije mogao da ne misli na Indijance.

Od njih je strepeo više nego od bandita kojeg su sledili. Cuo je mnoge priče o lukavstvu i hrabrosti Indijanaca, o njihovim surovim obračunima s belcima, s vojskom i naseljenicima. Znao je da se priča kako neki Indijanci beže iz rezervata, i da su baš ti najstrašniji. No, on nikada nije video nijednog, i verovao je da u njihovom kraju takvih nema. A sad je bilo izvesno da je bar jedan negde u kraju kojim oni idu.

S puškom u rukama, šerif Luis, Bob Kembel i Bil Tomas krenuli su pešice napred.

Šerif je određivao tempo i pravac kretanja. Među njima je bilo desetak metara rastojanja.

Svi su bili maksimalno napeti. Još uvek se jasno video trag dvaju konja.

Šerif je koračao tim tragom.

Najednom se začulo rzanje konja, kratko, i ne jako.

Šerif Luis je hitro stao iza jednog stabla.

Kembel i Tomas su zastali i čučnuli, da bi bili manje vidljivi. Pogledali su prema šerifu.

Šerif je kružio pogledom naokolo, a onda je pokazao rukom prema šipragu ispred sebe.

Nastavio je da ide, pognut, s prstom na okidu puške.

Bob Kembel i Bil Tomas su takode pošli dalje, prema šipragu na koji je šerif pokazao.

Uskoro su sva trojica ugledali dva konja.

Jedan je konj bio osedlan, a drugi bez sedla. Neosedlani je bio vezan lasom za osedlanoga, a ovaj za jednu jaku granu velikog drveta.

Šerif je dao znak Kembelu i Tomasu da mu pridu.

— On je, najverovatnije, iza neke stene na strmoj strani klanca, i ne može da nas vidi — rekao im je kad su mu prišli. — Ipak, moramo biti maksimalno oprezni. Razmaknućemo se opet, i polako nastupati prema ivici kanjona. Tamo ćemo se pri-tajiti. Nemamo razloga da budemo nestrpiljivi. Kad vidi da nema kola, i da se ne pojavljuje onaj bradonja, on će se sigurno pokrenuti. Ili će se spustiti prema putu, ili će se vratiti prema konjima. Važno je da mi jedan drugoga vidimo. Ko prvi primeti bandita, neka zabaci šešir na leđa, a zatim neka ostalima pokaže gde je bandit.

— Koliko ćemo se pogađati s njima? — Upitao je mladi Kembel.

— Pa, ja ću ga prvo pozvati da se preda, i predstaviću mu se — odgovorio je šerif. — On će, najverovatnije, odbiti da se preda i potegnuće oružje. Bežaće niz strmu stranu klanca, prema putu. Ako bude tako, ako on prvi potegne oružje na nas, pucaćemo, svi. S takvim tipovima ja nikada ne oklevam.

— I ne treba oklevati s takvima! — rekao je Tomas.

— Da krenemo — rekao je šerif mirno.

Bil Tomas je krenuo levo, a Bob Kembel desno. Oprezno su se provlačili između rastinja i krupnog kamenja.

I šerif je krenuo prema ivici kanjona. Pomerio se od drveta do drveta, pazeći da ne zakači neku granu ili ne pomeri neki kamen.

Ispred Bila Tomasa uzletelo je čitavo jato nekih ptica. Preplašeno su se oglasile.

Zastali su sva trojica i osluškivali.

Posle desetak sekundi šerif je rukom dao znak za lagano nastupanje.

Uskoro su stigli na ivicu klanca. Jasno su mogli da vide drugu ivicu, koja je bila kao nožem odsečena, sva stenovita.

Svaki je našao sebi zaklon, ali tako da može da vidi ostalu dvojicu.

Šerif je čučnuo iza dve kompaktno stene, koje su bile naslonjene jedna na drugu, tako da je između njih bilo najviše desetak santimetara razmaka.

Šerif je provirio kroz taj uski prostor. Video je ograničeni deo padine i puta, i nešto širi deo druge strane klanca. Ali nigde

nije primetio nikakav pokret niti ljudsku figuru.

Povukao se zatim udesno, i provirio pored stene,

Oprezno je sklonio granu koja je bila pola metra pred njim.

Pažljivo je posmatrao.

Po strmoj strani klanca bilo je stenja, žbunja, raznog kržljavog drveća.

Od mesta na kome je on bio, do puta, na dnu klanca, moglo je biti oko trista metara.

Bandit se mogao sakriti na bezbroj mesta, ali je šerif procenio da će on, najverovatnije, zauzeti položaj negde na sredini strme strane klanca, tako da može na vreme da uoči ono što je očekivao i da bude sigurniji u pogodak, a opet da ne bude daleko ni od ivice klanca za slučaj da mora da se povuče.

Zato je šerif koncentrisao pogled na središnji pojas strme strane klanca.

Ali, nije zapazio ništa što bi otkrivalo bandita.

Pogledao je povremeno prema Kembelu i Tomasu, kao što su i oni pogledali prema njemu.

Svi su, svaki put kad bi im se pogledi susreli, vrteli glavom, što je značilo da ne vide bandita.

Iz stena na suprotnoj strani klanca uskoro je izletelo nekoliko orlova, klikćući, uzleteli su prema nebu, a zatim su počeli da kruže iznad klanca.

Posle pet-šest minuta odleteli su prema severu.

Vreme kao da je bilo stalo.

A onda se začulo klopavanje kolskih točkova, s južne strane klanca, odakle je bandit očekivao kola s novcem, a šerif i njegovi pratioci Freda Džeksona i Slima Vajta.

— On bi mogao pomisliti da su to kola s novcem koja on očekuje, pa će se valjda, pomeriti — razmišljao je šerif Luis i netremice motrio središnji pojas strmine pod sobom.

Na putu, u dnu klanca, pojavila su se kola s arnjevima, koja su vukla dva konja.

Na kolima su bila dva čoveka. Videlo se da često pogledaju prema stenama klanca. Onaj što je vozio kola zamahivao je povremeno bičem, ali ne žestoko, tako da su konji nastavljali da idu korakom.

Šerifu se učinilo da su to kola koja su videli ispred grada.

Iza kola se nije niko pojavljivao.

Tek kad su kola odmakla prema severu, i više se nisu mogla videti, jer je put, kao i klanac, krivudao, s južne strane se začuo neodređeni šum, a zatim su se pojavila dva konjanika.

Bili su to Fred Džekson i Slim Vajt.

Šerif je pogledao prema Kembelu, a zatim prema Tomasu. Oni su mu se obojica osmehnuli, što je značilo da su prepoznali svoje prijatelje, i da se raduju što su oni živi i zdravi.

— Znači, uspeli su — rekao je šerif u sebi. — To je važno.

Džekson i Vajt su jahali ležerno, umerenim kasom. Nisu se osvrćali ni levo ni desno, kao da ih ništa u klanecu ne interesuje.

Najednom je šerif primetio da se između dva velika kamena, malo niže od sredine strme strane klanca, pojavio siv šešir.

— Tu si, dakle, ptičice! — promrmlijaš je šerif.

Bilo je jasno da bandit posmatra dvojicu jahača, koji su

odlazili za kolima, prema severu.

Šerif je zabacio šešir na leđa, i pogledao prema Tomasu.

Tomas je takođe zabacio šešir na leđa, što je značilo da je i on video bandita.

Zatim je šerif pogledao prema Kembelu.

Bob Kembel je zurio ispred sebe, i tek kad je šerif drugi put skrenuo pogled prema njemu, pogledi su im se sreli.

Šerif je pokazao rukom niz padinu.

Kembel se zagledao niz strminu, i ubrzo je i on zabacio šešir na leđa.

Bandit se još malo uspravio, i šerif mu je sad video i ramena.

Uzeo ga je brzo na nišan, strahujući da bi on mogao pripucati na Džeksona i Vajta.

Ali, bandit nije podigao svoju pušku, i posle nekoliko trenutaka ponovo se spustio između velikih kamenova, oko kojih je bilo povisoko žbunje.

Šerif je rukom pozvao Tomasa i Kembela da mu pridu.

Koračajući pognuto, na vrhovima prstiju, oni su ubrzo bili kraj njega.

— Opkolićemo ga — počeo je šerif da im daje uputstva. — Vas dvojica ćete ga zaoblći, jedan s leve, drugi s desne strane, tako da se nađe između tri vatre. U slučaju da on čuje naše pokrete i ponovo se uspravi, ja ću privući njegovu pažnju na sebe. — Pokazao je rukom na stenu pedesetak metara niže od mesta na kome su stajali — Ja ću krenuti prvi, i sakriću se iza one stene. Vi krenite kad vidite da sam ja stigao do stene.

Kembel i Tomas su klimnuli glavom.

Šerif je nastavio:

— Ako nas ne primeti pre nego što ga opkolimo, ja ću ga pozvati da se preda. Vi učinite to isto, ali odmah potom promenite zaklon. Odaberite to novo mesto pre nego što se oglasite. I ja ću odmah promeniti položaj. A onda ćemo videti šta će biti. Ne verujem da će se on predati, iako će shvatiti da je opkoljen.

Rekavši to, šerif je polako krenuo niz strminu.

Tomas i Kembel gledali su za njim, ali i prema stenama između kojih se krio bandit. Držali su oružje u rukama, spremni da pripucaju prema banditu, ako se on pojavi i uzme na nišan šerifa.

No, bandit se nije pojavio.

Šerif se tiho spustio do mesta koje je bio odabrao. Okrenuo se tad i mahnuo prema Tomasu i Kembelu.

Oni su se razdvojili. Svaki je krenuo prema mestu na kojem je bio maločas. Potom su i oni krenuli niz stranu klanca.

Kretali su se od žbuna do žbuna i od kamena do kamena.

Šerif je isturio pušku ispred sebe, i nije skidao pogled s mesta gde je bio bandit.

Najednom se iz pravca kojim se spuštao Bob Kembel začulo kotrljanje kamena.

Šerif je pogledao u tom pravcu, i video da je mladi Kembel hitro čučnuo iza jednog žbuna.

Kamen je nastavio da se kotrlja i skače niz strminu.

Bandit se polako uspravio.

Gledao je u pravcu iz kojeg se čulo kotrljanje kamena.

Šerif mu je jasno video profil.

Imao je spljošten nos.

Sledećeg trenutka i bandit je isturio pušku ispred sebe.

Šerif nije bio siguran da li je bandit to učinio iz predostrožnosti ili zato što je primetio Boba Kembela, pa je odlučio da više ne čeka.

— Predaj se! Opkoljen si! — viknuo je iz sveg grla.

Glas je odjeknuo klancem.

Bandit se munjevito okrenuo prema njemu i ne nišaneći opalio, a zatim se spustio između stena.

Šerif je primetio da je Bil Tomas iskoristio trenutke kad ga bandit nije mogao videti, i da se sjurio niz strminu.

Da bi mu pomogao da sasvim zade banditu iza leđa, šerif se ponovo oglasio, prema banditu:

— Nemaš šansu! Opkoljen si sa svih strana. Najbolje ti je da se predaš! Ja sam šerif iz Kanjon Sitija.

Odmah zatim pretrčao je do druge stene, pa ponovo isturio pušku ispred sebe.

I Bob Kembel je uspeo da se spusti još tridesetak metara i da nađe dobar zaklon.

Bandit se više nije pojavljivao, a nije ni odgovorio ništa na šerifov poziv da se preda.

— Predaj se! — začuo se Tomasov glas.

— Predaj se — viknuo je najzad i Bob Kembel.

Šerif je video kako su obojica promenili položaj.

Nastala je napeta tišina.

Oni orlovi što su bili odleteli u pravcu severa vratili su se nad klanac i ponovo počeli polako da kruže nad njim, klikćući povremeno.

— Šta li radi, do đavola?! — pitao se šerif gledajući prema mestu gde je bio bandit.

Ništa nije mogao da primeti. A onda mu se učinilo da je video kako se pomerila jedna šibljika, korak od beličastog kamena iza kojeg se krio bandit.

— On pokušava da se izvuče — sinulo je šerifu. — I dobro je procenio da baš na toj strani nema nikoga.

Nanišanio je oko metar i po od kamena, ceneći da bi bandit, mogao biti tamo, i opalio.

Pucanj je odjeknuo klancem.

Još se nekoliko šibljika zanjihalo, a onda se sve umirilo.

— Ne možeš se izvući! — viknuo je šerif.

Trenutak-dva kasnije sevnula je vatra s druge strane velikog kamena.

Kuršum je udario u stenu iza koje je bio šerif, i odskočio, zastrašujuće zviždeći.

Bob Kembel je opalio prema banditu.

— Uhvatili smo onog bradonju kojeg ste poslali da me odmami na Bizonov potok, a videli smo da ti je drugi pajtaš dobio strelu u leđa! Nema ti pomoći! Predaj se! — ponovo je povikao šerif, držeći prst na okidaču.

Bandit se više nije ni pomaljao ni pucao.

Jednog momenta šerif je pogledao prema nebu, i video da su orlovi nekud odletili.

Klanac su sad preletale neke male ptice, preplašeno krešteći.

U napetom iščekivanju prošlo je skoro deset minuta.

A onda je šerif rukama pokazao Tomasu i Kembelu da polako krenu prema mestu gde je bio bandit.

Krenuo je i on, potrbuške, jer je teren kojim se on kretao bio s najmanje rastinja i kamenja, pa nije mogao brzo i lako da se zakloni.

Kad je dopuzao do jednog većeg kamena, čučnuo je i pogledao prema mestu gde je trebalo da je bandit.

Bio je sad od toga mesta samo šezdesetak koraka.

Potražio je pogledom Tomasa i Kembela.

Kembela je odmah ugledao, iza jednog stabla, a Tomasa je jedva otkrio, iza sivog, četvrtastog kamena.

Ni oni nisu bili više od pedeset-šezdeset koraka daleko od mesta gde se krio bandit.

Šerif je pomislio kako je bandit, pošto ne želi da se preda, sad samo na dobitku što vreme odmiče. Uskoro će se u klancu smračiti, i on bi još mogao, možda, da se izvuče.

— Moramo krenuti na njega — zaključio je šerif.

Mahnulo je rukom prema Kembelu, a zatim prema Tomasu. Potom se uspravio, držeći pušku ispred sebe, s prstom na okidaču, i viknuo:

— Idemo na njega! Pucajte!

Odmah je i opalio.

Skočili su na noge i Tomas i Kembel i pripucali.

Trkom su svi išli prema steni između kojih je bio bandit.

Šerif je prvi stigao do stena. Primetio je kako jedna banditova noga viri izvan zaklona, u položaju koji je govorio da bandit leži na tlu.

— On je nepomičan! — uzviknuo je Tomas, koji je pritrčao s one strane gde je bandit bio kad

je šerif primetio lelujanje šibljika.

Sva trojica su se nadneli nad bandita.

Suvonjavi bandit ležao je zgrčen između dva velika kame-
na. Puška mu je bila između no-
gu, a kolt mu je ležao ispod le-
vog ramena. Leva noga, koju je
šerif najpre ugledao, bila mu je
opružena, a desna zgrčena.

— Mrtav je — konstatovao je
šerif Luis.

Bob Kembel se sagnuo i uzeo
banditovu pušku, a Tomas je
uzeo kolt.

Šerif je povukao nepomično
telo, uhvativši za čizmu na levoj
nozi.

Opružen na peskovitom tlu,
bandit nije davao nikakve znake
života.

Na levoj strani grudi i pod
desnom ključnjačom imao je ve-
liku krvavu mrlju.

— Dobio je dva metka — kon-
statovao je šerif. Pogledao je za-
tim Boba. — Pogodio si ga i ti, i
nakon toga više nije imao snage
da se uspravi i puca.

Po Bobu Kembelu se videlo da
je zadovoljan svojim doprino-
som obračunu s banditom.

IX

Fred Džekson i Slim Vajt začuli
su prvi pucanj pre nego što su
izjahali iz klanca. Nisu mogli da
jašu brzo, jer su kola s arnjevi-
ma, koja su išla ispred njih, bila
zastala iza jedne okuke, i krenu-
la su tek posle pet-šest minuta.
Morali su da se povuku u gustiš,
i nastavili su da jašu tek kad je
kloparanje točkova utihnulo, u
daljini. Prolazeći pored mesta
na kome su se kola zadržala, ni-
su primetili ništa neobično.

— Možda su zastali samo da
bi se konji malo odmorili. Video
si da jedva vuku kola — proko-
mentarisao je Vajt.

Fred Džekson je zaustavio ko-
nja čim je čuo pucanj.

— Da ne misliš da se vratimo?
— upitao ga je Slim Vajt.

— Ne. Idemo do izlaza iz klan-
ca, kao što je šerif rekao. Tamo
ćemo postaviti zasedu — odgo-
vorio je Džekson, i poterao ko-
nja, snažno ga mamuznuvši.

U to se začuo drugi pucanj, a
ubrzo i treći.

Klanac se sužavao pri kraju.
Izlaz iz njega bio je tek koji me-
tar širi od kolskog puta.

Džekson je pokazao Vajtu da
skrene levo, a on je skrenuo des-
no, u gustu šumu, koja je poči-
njala odmah iza klanca.

Obojica su sjahali i zalegli iza
stoletnih stabala.

— Ako nam se ovuda provu-
ku, onda nismo ni za šta! — vi-
knuo je Fred Džekson prema
Vajtu. — Ti gađaj onoga što će
jahati bliže tebi, a ja ću onoga
što će jahati mojom stranom —
govorio je Vajt.

— Ti gađaj onoga što će jahati
bliže tebi, a ja ću onoga što će ja-
hati mojom stranom — govo-
rio je Vajt.

— Ti ne računaš, znači, da će
šerif, Tomas i Kembel smaknuti
bar jednog!

— Da... da

— Naravno da će oni smaknu-
ti bar jednog — odgovorio je
Slim Vajt. A onda, da bi se op-
ravdao što je maločas računao s
oba živa bandita, dodao je: —
Ma, ja verujem da mi i nećemo
imati posla, Frede. Srediće njih
šerif, Bob i Bil.

Posle nekog vremena Džek-
son je upitao:

— Slime, da li si i ti čuo sad nešto?

— Ne — odgovorio je Slim, pa dodao: — Ali ja, sigurno, i ne čujem tako dobro kao ti. A šta si ti čuo?

— Nešto nalik na pucnje pušaka u daljini — odgovorio je Fred Džekson.

Slim Vajt je pogledao prema ulazu u klanac.

— Mi smo sad na mestu na kome se teško može čuti pucnjava iz klanca, pogotovo ako se puca bliže onom kraju klanca.

— Tačno. Zato ću ja da se vratim malo u klanac — rekao je Fred Džekson, i istog časa potrčao u klanac.

Niko nije dolazio putem, kroz klanac, i ništa se nije čulo.

Fred se setio da se nisu dogovorili sa šerifom kako će se obavestiti o završetku operacije.

Potrčao je nazad. Uzjahao je svog konja i doviknuo Vajtu:

— Hajdemo prema njima!

— A šta ako naletimo na bandite? — upitao je Vajt, uzjahujući svoga konja.

— Bićemo spremni! Oni ne znaju za nas — odgovorio je Džekson — Drži pušku spremnu, Slime!

Jahali su lakim kasom nazad u klanac, s puškama preko kolena.

Gledali su po strmoj strani klanca.

— Ehej! Fredeeee! Slimeeee! — zaorio se najednom glas sa visine.

Fred Džekson i Slim Vajt su zaustavili konje.

Odmah su primetili kako im jedan čovek maše šešišom sa jedne strane, oko sto pedeset metara iznad puta.

— To je Bob Kembel — rekao je Džekson.

— Sve je u redu, Frede! Slime! — ponovo je odjeknuo glas Boba Kembela.

— Čuli smo te! — odgovorio mu je Fred Džekson, stavivši dlanove oko usta, da usmeri glas prema njemu.

Zatim su Džekson i Vajt nastavili da jašu, dok se nisu našli naspram šerifa, Tomasa i Kembela.

— Šta ćemo sad? — upitao je Džekson.

Šerif mu je odvratio pitanjem:

— Šta ste vi uradili sa bradonjom?

— Uхватili smo ga i svezali. Ostavili smo ga pored puta — odgovorio je Džekson. — Ne brini, šerife, neće kidnuti!

— Onda idite tamo, pokupite ga i vratite se u grad. Čekajte nas u mojoj kancelariji. Mi ćemo pokupiti ovu dvojicu. Mrtvi su obojica. Vratićemo se da pokupimo i njihove konje, a onda ćemo se spustiti na put i požuriti za vama. Jeste li me čuli?

— Čuli smo, šerife! — odgovorio je Slim Vajt. — U redu je, šerife. Da nije neki od vas ranjen?

— Nije. Svi smo čitavi! — javio se sad Bil Tomson i mahnio šešišom.

— Onda, do viđenja! — nasmešio se barmen Fred Džekson, i mamuznuo konja.

Slim Vajt ga je sledio.

Šerif Luis se obratio Tomasu i Kembelu:

— Trebalo bi dovesti ovamo njegovog konja — pokazao je rukom na mrtvog bandita. — Mada nije zaslužio ništa dobro, ne možemo ga ostaviti ovde orlovi-ma. Odnećemo i njega i onog drugog u grad.

— Idem ja po konja — ponudio se Bob Kembel, i odmah požurio uz strminu.

— Pazi kad se budeš spuštao! — doviknuo je šerif za njim.

— Ne brini, šerife — odgovorio je Kembel preko ramena.

Vratio se posle petnaestak minuta, polako vodeći konja.

Natovarili su mrtvog bandita na konja, vezali ga za sedlo, pa krenuli nazad uz strminu, prema ivici klanca.

Uskoro su bili u svojim sedlima.

Kembel je poveo neosedlanog konja, koji je pripadao rančeru Klifu Džonsu.

Sunce je u međuvremenu zašlo iza visokih planinskih vrhova na zapadu.

U šumi je postalo sveže.

Žurili su što su više mogli.

Telo drugog bandita, koji je stradao od indijanske strele, našli su na mestu na kojem su ga ostavili, i podigli su ga na istog konja na kojem je bio bandit kojeg su ubili u klancu.

— Nadam se da će ovaj konj izdržati dok ne stignemo do onih konja među stenama — prokomentarisao je šerif.

— Ja ću požuriti napred, pa ću vam dojahati u susret, i dovešću njegovog konja — rekao je Bil Tomas, i poterao svog konja u kas.

Teren je na tom delu bio ravan.

Susreli su se posle petnaest-dvadeset minuta, i prebacili su podebelo telo bandita koji je imao strelu u ledima na njegovog konja, kojeg je Tomas doveo.

— A šta ćemo sa Džonsonovim konjima? — upitao je Kem-

bel dok su prilazili stenama među kojima su bila dva Džonsonova konja.

— Ne možemo sad jahati do njegovog ranča — odgovorio je šerif. — Kasno je. Odvešćemo konje u gradsku štalu. Džons će sigurno već sutra doći u grad, da čuje kako se sve završilo, pa će ih uzeti. A možda nas on već čeka u gradu.

— Da sam na njegovom mestu, i ja bih bio nestrpljiv — rekao je rančer Slim Vajt. — Ovi konji su pravo bogatstvo.

Vezali su Džonsonove konje jednog za drugog, pa ih je poveo Bil Tomas.

Bob Kembel je vodio jednog konja s mrtvim banditom, a šerif Luis drugog.

— Samo da se izvučemo iz šume i stignemo na put pre mraka — rekao je šerif, dajući znak za polazak.

Uputili su se zaravnjenim grebenom, prema putu koji je vodio od Kanjon Sitija prema Salidi.

X

U gradu je vladala velika život kad su šerif, Tomas i Kembel stigli.

U centru grada, gde je bila i šerifova kancelarija, pored koje je bio zatvor, bile su upaljene ulične lampe.

Čim se raščulo za poteru, ljudi su se počeli okupljati, a uzbudjenje se povećalo kad su kovač Denison i kolar Bek doveli Rolfa Kerola i strpali ga u ćeliju.

Barmen Fred Džekson i rančer Slim Vajt doveli su bradatog Teda Lija pola sata pre nego što su stigli šerif, Tomas i Kembel, i strpali su ga u drugu ćeliju.

Sad su njih dvojica stajali ispred šerifove kancelarije s puškama u rukama, da okupljena masa ne bi provalila u zatvor.

Na mnogobrojna pitanja odgovarali su jedno te isto: da će uskoro stići šerif i da će on sve objasniti.

U okupljenoj masi bio je vlasnik saluna »Mustang« Džo Frank.

Njemu je Fred Džekson šapatom saopštio ko je bradonja kojeg su on i Vajt doveli i šta se desilo u Klancu orlova.

Kad su šerif, Tomas i Kembel stali, masa se, žagoreći, okupila oko njih.

Neki su ustuknuli kad su videli mrtvace, a drugi su navalili pitanjima na šerifa.

Šerif je sjahao s konja i ukratko ispričao šta se desilo.

— Treba obesiti onu dvojicu što su unutra! — viknuo je neko.

— O tome će odlučiti sud! — oštro je rekao šerif, a onda je dodao: — Sklonite se sad dalje!

Ljudi su se odmakli levo i desno, nastavivši da komentarišu ono što su upravo čuli.

Šerif je doviknuo Tomasu i Kembelu:

— Odvedite konje u štalu. Te bandite spustite negde pored štale, a onda obavestite grobara da dođe ujutro da ih zakopa. Dole ćemo sastaviti zapisnik.

— Ja sam ovde — začuo se iz mase kreštavi glas grobara Bernesa.

— Utoliko bolje. Onda već znaš šta treba da uradiš — dobacio mu je šerif.

Tomas i Kembel su krenuli prema gradskoj štali.

Grobar je potrčao za njima.

Neko je iz mase povikao:

— Barnese, suvonjavi ima različne čizme. Izuj ga pre nego što ga zakopaš!

Zaorio se smeh.

Džekson je rekao šerifu da su Rolf Kerol i bradonja u ćelijama.

Šerif je ušao u svoju kancelariju.

Bacio je šešir na sto i prošao prstima kroz kosu.

Džekson, Vajt i Fred ušli su takođe u kancelariju.

Trenutak-dva kasnije pojavili su se i Denison i Bek.

— Čestitam, šerife! veselo je rekao kovač Denison. — Čujem da ste doneli dvojicu.

— Jednog smo ubili mi, a drugog smo našli mrtvog. Ima strelu u leđima.

— Ubili su ga Indijanci?! — začudio se kolar Bek.

— Najverovatnije — odgovorio je šerif. — Mi nismo videli nikog, niti smo naišli na tragove. No, ko god da ga je ubio, nije pogrešio.

Šerif je zatim pogledao barmena Džeksona.

— A kako su reagovala ona dvojica kad su ugledali jedan drugog u zatvoru?

— Prave se da se ne poznaju — odgovorio je Fred Džekson. — Kad smo ubacili bradonju u ćeliju, rekao sam im da sad mogu do mile volje da se uzajamno obaveštavaju i domundavaju, na što su se oni samo zagledali, a onda su upitno gledali, obojica, mene i Slima. Vrlo vešto glume da se ne poznaju. Kerol je rekao da bradonju nikad u životu nije video i da nema o čemu s njim da se dogovara. Bradonja ga je nakon toga ošinuo pogledom i dobacio mu: »Ne misliš, valjda,

da si bolji od mene!» Provirio sam u međuvremenu dva puta u zatvorski deo, i nisam ih nijednom zatekao u razgovoru. Čak se i ne gledaju.

— Uskoro ću ih ja ispitati oblicu — rekao je šerif, zavalivši se u svoju stolicu i ispruživši noge ispred sebe.

S ulice se tad začuo pojačani žagor.

— Vidi šta se događa. Verovatno ti ljudi na ulici misle da ću im dopustiti da oni sude ovima što smo ih uhvatili — obratio se šerif Fredu Džeksonu.

Džekson je krenuo prema vratima, ali je stao kad je video kako se na njima pojavio čovek sa šerifskom zvezdom.

— Šta je, Frede? Što si stao? — upitao je šerif.

Džekson se pomerio u stranu.

— Braune, otkud ti u ovo doba?! — uzviknuo je šerif Luis.

On je odmah prepoznao Tonija Brauna, šerifa iz Puebla, iza kojeg su stajala dva snažna momka.

— U poteri smo, Pole — odgovorio je Braun, stupajući u kancelariju.

Zajim su ušli njegovi pratilci, s koltovima o pojasu.

— Ovi su momci dobrovoljno pošli sa mnom — rekao je Braun.

— Kakva potera sad, Toni? — upitao je Luis.

Braun je seo na klupu, ispod prozora, podigao je malo šešir sa čelima, pa počeo da priča:

— Taman što sam jutros poslao svog pomoćnika da te obavesti o kašnjenju pošiljke novca za rudarske plate, obavešten sam da je izvršena velika pljačka: iz magacina prevoznice fir-

me »Rivers i Hep« ukradeni su oko pet stotina litara viskija, u buradima, stotinu čebadi i sanduk sa deset pušaka. Po svemu sudeći, pljačkaši su upali u magacin tokom noći. Nestanak robe primećen je tek oko osam sati jutros. Čuvar magacina se kune da ništa nije čuo ni video. Ali, mi smo kod njega našli bocu s viskijem, skoro sasvim ispijenu, pa nije čudo što ništa nije čuo.

Sigurno je dobar deo noći preispavao u svojoj sobici, na kraju magacina. Rekao mi je da mu je viski sinoć dao magacioner. Ali, magacioner to neigra. Rekao sam im obojici da sutra rano dođu kod mene, da sastavimo zapisnik, a onda sam se dao u potragu. Pošto sam procenio da toliku količinu robe nije bilo moguće odneti bez velikih kola, krenuo sam s okupljenim ljudima po okolini, ne bismo li otkrili trag. Tragali smo po svim putevima i prolaznim terenima oko grada. Jedan rančer, južno od grada, rekao nam je da je u zoru video jedna teretna kola kako odlaze prema jugu. Otkrili smo trag tih kola, i procenili smo, po dubini tragova točkova, da kola nose velik teret. Rešili smo da ih sledimo, i jurili smo za njima skoro dva sata. Kad smo ih stigli, utvrdili smo da je na njima cigla. Jedan rančer vozio je iz ciglane u Pueblu ciglu za svoju novu kuću na obali reke Apišape. Vratili smo se u grad. Rešio sam da još jednom porazgovaram s magacionerom. Nekako mi je bio sumnjiv. No, moj pomoćnik ga nije našao u magacinu, na poslu. Niko nije video ni kada je ni kuda je otišao. To je povećalo moju sumnju da je on

sarađivao sa pljačkašima. Potražili smo ga i kod kuće. Majka se iznenadila kad je čula da on nije na poslu. Onda sam ja otišao do njegovog oca, koji radi u rudarskoj firmi. Čovek se prenerazio kad je čuo zašto tražim njegovog sina. Nije znao da mi kaže kada je njegov sin prošle noći stigao kući, ali je rekao da on često ostaje dugo noću van kuće, što se njemu, kao ocu, ne sviđa. On misli da mu je sin tu naviku da sedi u salunima stekao živeći među rudarima, koji su mahom bez porodice. Zato ga je, kaže, i nagovorio da se, pre dva meseca, vrati kući iz rudnika u planini Grin, gde je takođe radio kao magacioner. Našao mu je posao kod »Riversa i Hepa«, i nadao se da će se momak kod kuće uljuditi i uskoro oženiti. »Ne mogu da zamislim da je mogao da se upusti u krađu! Upropastiće i sebe i mene, ako je to učinio! Ja sam založio svoj obraz kod gospodina Hepa, kojeg poznajem još iz školskih dana!« — rekao je zabrinuto. Pitao sam ga da li zna s kim se njegov sin najčešće družio. Rekao mi je da to ne zna, a misli da on u Pueblu i nema neko stalno društvo. Pošto se raščulo da ja tražim magacionera iz opljačkanog skladišta, pre tri sata došao je u moju kancelariju jedan trgovac, koji je bio u Portlendu, i rekao mi je da je, vraćajući se u Pueblo, popodne, video u jednom salunu pored puta Rolfa s trojicom kauboja. Ja sam tad procenio da je on mogao krenuti u ovom pravcu, u rudarsko naselje u kojem je radio. Možda tamo ima neku vezu. Unajmio je konja iz gradske štale i. . .

Šerif Luis je pogledao Denisona, pa Beka, a onda je prekinuo Brauna pitanjem:

— Govoriš li ti, možda, o Rolfu Kerolu, Toni?

Braun se zbunio.

— Da, o njemu. A otkud ti nje ga znaš?

— On je ovde, u zatvoru. Uхватili smo ga popodne, ja i dvojica ljudi koji su bili sa mnom u poteri. Oni će sad doći.

— Zaista?! — uzviknuo je Braun. — A ko vam rekao da je on sumnjiv?

Šerif Luis se osmehnuo krajem usana.

— Mi smo verovali da smo uhvatili drugog.

Braun ga je upitno gledao.

Luis je ukratko ispričao šta se desilo toga dana.

— Mi smo, dakle, mislili da je Rolf Kerol sarađivao sa banditima koji su hteli da opljačkaju novac namenjen rudarima — zaključio je. — To što mu otac radi u rudarskoj firmi »Rodžers i Palmberg« dalo mi je osnova da pretpostavim da je s te strane doznao o odlaganju transporta novca, i da je požurio da obavesti pljačkašku bandu u Klancu orlova. Naravno, nisam ga ispitao detaljno, što je trebalo. Žurilo mi se. A po njegovom ponašanju, i po onih nekoliko rečenica koje je rekao, bio sam uveren da je povezan sa banditima.

— Pa, najverovatnije i jeste, Luise, samo ne sa tima koje ste vi sredili, nego sa drugima — rekao je Braun.

Šerif Luis se zamislio.

Braun ga je pogledao.

— Što si sad zabrinut? Pa, danas si imao fantastično uspešan dan. Pole! Ja ti čestitam! Mislim

da si i opravdano posumnjao da je neko obavestio bandite o pošiljci povećane sume novca. Po- tražićemo toga.

— Ja mislim da smo mi danas videli i kola s ukradenim viski- jem i čebadima. Oko pola sata pre nego što je naišao Kerol, prošla su ovamo velika teretna kola s arnjevima. Na njima su bila dva naoružana čoveka. Po- sle samo ta ista kola videli u Klancu orlova. Konji su jedva vukli kola na usponu. Otišla su prema rudniku, u planinu — re- kao je šerif Luis.

— I mi smo videli ta kola! — umešao se Slim Vajt u razgovor. — Prošla su pored nas samo ne- koliko minuta nakon što smo savladali bradatog bandita. A posle smo ih sustigli u klancu, i morali smo da čekamo da od- maknu, pa da zauzmemo polo- žaj na izlazu iz klanca.

Fred Džekson je potvrdio Vaj- tovu izjavu klimajući glavom.

— Kerol je, znači, jurio za nji- ma — promrmljao je Luis i počeo- šao se iza uha.

— Pritegnućemo ga, pa će nam sve reći — rekao je jedan od momaka koji su došli sa Bra- unom.

— Da li da ga dovedem? — upitao je kovač Denison.

Serif Luis je zavrteo glavom.

Razmišljao je još nekoliko tre- nutaka, a onda je rekao:

— Ako ima razloga da veruje- mo da je on povezan s tom pljač- kom u magacinu, onda treba da razmislimo kako najbolje da ga iskoristimo da šćepamo celu pljačkašku družinu.

— To bi bilo dobro — složio se Braun. — Šta predlažeš, Pole?

— Predlažem da ga pustimo, a onda da ga pratimo. Objasniću

mu da je uhapšen greškom, za šta je i sam kriv, što nije jasnije rekao ko je, i kamo i zašto ide.

— A šta ako ne krene prema rudniku, nego se vrati kući, iz straha? — upitao je kovač Deni- son, koji je goreo od želje da ma- lo pritegne nekog od lopova i bandita.

— Uvek ga možemo uhapsiti — odgovorio je šerif Braun. — Ja ću motriti na njega u Pueblu. Ali, ja verujem da će on produži- ti tamo gde se bio uputio. Sigur- no će potražiti te s kojima sara- đuje, da bi ih obavestio da sum- njam i na njega. Možda pretpo- stavlja da ja sumnjam da je ukra- dena roba odneta u rudarsko naselje, pošto je on tamo radio, i sigurno razradio »posao«. Ako su ti koji su odneli robu negde tamo oko rudnika, on će sigur- no pokušati da ih upozori da za neko vreme ne krčme robu. Dok ne prođe istraga.

— I ja mislim tako — složio se šerif Luis sa šerifom iz Puebla.

— Onda ga pusti, Pole. A mi se sad nećemo ni pojaviti pred njim, da mu ne bi nešto bilo sumnjivo — rekao je Braun.

— A možemo li biti sigurni da je ovaj što je ovde u ćeliji baš taj Kerol kojeg ti tražiš, šerife? — umešao se Vajt opet u razgovor.

Braun je odmah detaljno opi- satio Rolfa Kerola:

— Ima dvadeset i sedam godi- na, crnomanjast je, mršav u licu. Kako me je obavestio čovek koji ga je poslednji video, na glavi ima sivi »stetson«. Drži se kicoš- ki, kao kockari.

— Sve se slaže — rekao je ko- vač Denison. — Ja sam ga dobro osmotrio dok smo ga vodili ova- mo, u zatvor.

Šerif Luis je klimnuo glavom, da potvrdi kovačeve reči. — Možda bismo mogli još da proverimo žig na sedlu i na konju kojim je dojahao. Na svim konjima i sedlima iz Tejlorove štale u Pueblu je žig u obliku slova »T«.

Šerif Luis je pogledao kovača Denisona.

— Ti ćeš to najpre i najbolje da utvrdiš, Bene.

Ben Denison je klimnuo glavom i izišao.

I Kerolov i Lijev konj bili su vezani u dvorištu, iza šerifove kancelarije.

Denison se brzo vratio.

— Žig se vrlo jasno vidi, i na sedlu i na vratu sive kobile.

»T«? — upitao je Luis.

Denison je klimnuo glavom.

— Onda ne može biti nikakve sumnje — zaključio je šerif Luis.

— Pole, on je sad na tvom terenu. Ti si nadležan i za područje rudnika u planini Grin. Ti odluči šta ćeš i kako uraditi. Ako misliš da ti ja mogu biti od pomoći, rado ću se staviti pod tvoju komandu — rekao je šerif Braun.

— Sutra treba da ispratiš kola s novcem, zar ne? — upitao je Luis.

— Da. Ali, mogao bih poručiti mom starijem pomoćniku da to uradi, s tim da angažuje nekog od građana da mu pomogne — odgovorio je Braun.

Uto se napolju, pred kancelarijom šerifa Luisa, ponovo začuo žagor.

Fred Džekson je provirio na ulicu.

— Vraćaju se Tomas i Kembel — izvestio je.

— To su ljudi koji su bili sa mnom u Klancu orlova — objasnio je šerif Luis.

Kembel i Tomas su uskoro ušli u kancelariju.

— Sve je u redu, šerife — izvestio je Tomas.

Šerif Luis im je predstavio šerifa Brauna i njegove pratioce, a zatim im je ukratko ispričao šta se u međuvremenu ispostavilo.

— Ipak smo, znači, dobro uradili što smo ga uhvatili — prokomentarisao je Tomas.

— Naravno. Čestitam i vama, ljudi! — rekao je Braun.

Šerif Luis se vratio svom planu u vezi sa pljačkom u Pueblu:

— Vрати se ti, Toni, u Pueblo. Pošalji s kolima koja će nositi rudarske plate jednog svog pomoćnika i bar još dva naoružana čoveka.

— Poći ćemo mi — javio se jedan od momaka koji su došli sa Braunom.

Braun ga je pogledao.

— U redu — rekao je.

Šerif Luis je nastavio da govori Braunu:

— Ja mislim da bi bilo dobro da vi sad povedete u Pueblo bandita kojeg smo mi uhvatili. Njemu, ionako, mora suditi oblasni sud.

— Važi — složio se Braun. — Stavite ga na konja i vežite za sedlo, pa nam ga dajte.

Luis je pogledao Denisona i Beka.

— Hoćete li vi to da učinite?

Oni su obojica klimnuli glavom.

— Nemojte pričati ništa pred onim drugim, i izvedite bradonju kroz zadnja vrata, da ne moramo da se objašnjavamo sa tima što su se okupili na ulici.

Kovač Ben Denison i kolar Bek ušli su u deo zgrade s ćelijama.

— Ja ću stupiti u kontakt sa gradskim šerifom u Denveru —

rekao je tad šerif Braun. — Dobro ćemo ispitati sve koji su mogli otkriti plan o pošiljci novca.

Luis je klimnuo glavom, a onda je kazao:

— Ja ću obezbediti pratnju kojima, sutra, odavde do rudnika.

— Ja mogu da pođem — ponudio se odmah Bob Kembel.

— I ja mogu sutra, šerife — rekao je kovač Denison.

— U redu — odgovorio je Luis, a onda je upitao: — da li bi neko pošao sa mnom prema rudniku, da pratimo Kerola?

— Ja bih pošao ako nisam nepohodan na ranču. Videću večeras s gazdom — rekao je Bil Thomas, predradnik na ranču »Srebrni bor«.

Fred Džekson je upitno pogledao svog gazdu, vlasnika saluna »Mustang«.

Ovaj mu je klimnuo glavom.

— Onda idem ja, šerife! — gotovo s radošću je izjavio Džekson.

— U redu. Mislim da nas i ne treba više od dvojice. Neka izgleda da sam došao u običan obilazak — zaključio je šerif Luis.

— Onda, da mi krenemo — rekao je šerif iz Puebla, i rukovao se sa svima koji su bili u kancelariji.

Izišao je, a njegovi pratioci su ga sledili.

Uzjahali su odmah.

Kovač Denison im je tada priveo konja s banditom Tedom Lijem i predao im ga.

Masa na ulici se brzo okupila oko konjanika, radoznala da čuje kamo vode uhvaćenog bandita.

— Vodimo ga tamo gde će mu biti suđeno po zakonu za nedela

koje je učinio i pokušao da učini — rekao je šerif Braun, i maznuo svog konja.

Uskoro su četiri konjanika nestala u mraku, u pravcu Puebla.

XI

Kad mu je, sutradan ujutru, šerif rekao da je slobodan i da može ići kući, mu je volja, Rolf Kerol ga je nepoverljivo pogledao.

— Nisi ti onaj kojeg sam ja tražio — objasnio mu je šerif Luis. — Toga smo našli u međuvremenu. Izvini, i u našem poslu su greške moguće. Da nisi bežao i pucao, verovatno bismo se još juče objasnili, na licu mesta. Ovako...

Kerol se najednom okuražio:

— Da me tvoji ljudi nisu sledili, ja bih mirno otišao svojim putem, šerife. Kako sam mogao znati da oni ne nameravaju da me napadnu, da me opljačkaju?! A i ti si bio grub. Nisi mi pružio priliku da ti mirno objasnim ko sam i kuda idem. Odmah si me optužio da radim za neku bandu!

— Priznajem da smo pogrešili, i ja i moji ljudi. Ali, molim te da uzmeš u obzir da smo bili u poteri za opasnom bandom, koja se našla u okolini našeg grada, i svaki stranac koji se ponašao makar malo neobično bio nam je sumnjiv. A ti si najednom skrenuo s puta u brda, u bespuće. To nam je bilo sumnjivo. No, sad je sve u redu.

— Je li onaj bradonja što ste ga sinoć nekud odveli iz te bande koju ste jurili? — upitao je Kerol.

Šerif Luis je klimnuo glavom.

— Jeste li ga obesili? — upitao je Kerol.

Glas mu je zvučao uznemireno.

Šerif je zavrteo glavom.

— Ne vešamo mi tek tako, momče. Postoji zakon. Njemu će biti suđeno, po propisima. A do suđenja će biti u drugom zatvoru.

— A gde je moj konj i oružje?
— upitao je Kerol.

Šerif mu je pružio kolt i opasač, a zatim rekao:

— Konj ti je u gradskoj štali. Sigurno je dobro nahranjen i istimaren. Ne treba da platiš ništa za to. Pošto sam te greškom držao ovde, ja ću platiti vlasniku štale.

— A ko će mi nadoknaditi vreme koje sam izgubio? — protestno je upitao Kerol.

Šerif je shvatio da se on pravi da je ljut zbog toga.

Slegnuo je ramenima, a onda je odgovorio:

— Pa, juče popodne i danas ionako ne bi radio, zar ne?

— Ja ponekad radim i nedeljom, kad imamo hitan transport — odvratio je Kerol.

— Znači, ti si nameravao po noći da se vratiš u Pueblo — primetio je šerif.

Kerol ga je podozrivo pogledao.

— Da li ti to, šerife, nastavljaš da me ispituješ?

Šerif Luis je pozeleo da ga mlatne po ustima, ali se suzdržao. Čak se nasmešio, pa odgovorio:

— Nikako, mladiću. Samo sam pomislio na to da juče nikako ne bi mogao da se vratiš u Pueblo pre mraka, i da te mi nismo zadržali.

— Nije zabranjeno jahati po mraku, koliko znam, šerife!

— Nije — kratko je odgovorio šerif Luis.

Pozeleo je da još upita Kerola u kojoj firmi radi, da proveri koliko je sad iskren, ali nije to učinio, da ne bi probudio sumnju kod njega.

Kerol je opasao široki opasač s futrolom i koltom. Popravio je potom oblik svog »stetsona«, pa ga stavio na glavu.

Odvažno je rekao:

— U redu je, šerife. Ne tražim odštetu za izgubljeno vreme. Ali, ubuduće pazi koga hapsiš! Nije svaki čovek koji skrene s drumu razbojnik!

Šerif Luis je klimnuo glavom, praveći se da mu je neprijatno zbog onoga što se desilo.

Rolf Kerol je izišao na ulicu.

Prodrmao je malo ramena, tresnuo nogama o trotoar, da mu prašina spadne s čizama, a onda je krenuo desno, u pravcu gradske štale.

Kao da nije bio baš siguran da ide u dobrom pravcu, upitao je dečaka koji je protrčao pored njega:

— Mali, je li tamo štala?

Pokazao je rukom prema kraju grada.

Dečak je zastao, i izbuljio oči.

Klimnuo je glavom, a onda je upitao:

— Jes li ti onaj što su ga sinoć doveli?!

Kerol je odmahnuo rukom, i produžio ulicom.

Dečak je gledao nekoliko trenutaka za njim, a onda je još brže pojurio, da odnese novu vest tamo gde se bio uputio.

Gledajući s vrata svoje kancelarije, šerif Luis je primetio da su mnogi građani zastajali i pogledali prema Kerolu, ali niko

mu nije prišao niti je zapodenuo razgovor s njim.

Obišao je zatim svoga konja, kojeg je pre pola sata uzeo iz gradske štale i vezao ga za stub iza zgrade u kojoj je bio njegov ured.

Pomilovao ga je po vitkom vratu.

— Danas ćemo ići dobrim putem — prošaptao mu je, kao da mu se izvinjava što ga je prethodnog dana gonio po bespuću.

A onda se polako vratio u kancelariju. Zavalio se u stolicu i zapalio cigaretu.

Čekao je prvog glasonošu.

Po planu koji je on razradio sinoć, sad su na četiri mesta bili osmatrači, da utvrde u kom će pravcu Kerol odjahati.

Naravno, najverovatnije je bilo da će on krenuti u pravcu Puebla. Ali, na osnovu onoga što je ispričao šerif Braun, isto je tako bilo verovatno da se neće odmah vratiti u Pueblo, nego da će prethodno potražiti lopovsku družinu s kojom je povezan.

Fred Džekson je, po istom šerifovom planu, u zoru otišao prema rudniku, da tamo motri na Kerola, ako se on pojavi u rudarskom naselju.

Šerif je nameravao da krene prema rudarskom naselju Vest Rok nešto kasnije, kad bude siguran da je Kerol otišao tamo, i u vreme kad je obično odlazio tamo, u redovni obilazak naselja i rudnika.

Najpre mu je došao štalar.

— Šerife, on je odjahao prema Pueblu — rekao je zadihano.

Šerif mu je klimnuo glavom i rukom pokazao da može da se vrati svom poslu.

Na putu za Pueblo bio je sakriven kolar Bek. On je dobro upamtio kako Kerol izgleda, i nije se moglo dogoditi da ga ne prepozna.

Posle nekog vremena šerif je osetio laku nervozu, i počeo je da šeta po kancelariji.

Znao je da će ga to proći čim krene u akciju.

Stao je kraj prozora i gledao na ulicu.

Drugom stranom ulice prošla su dva srednjovečna čoveka. Za jednog je Luis bio uveren da je rančer sa Huerfano krika, a drugog nije znao, i bio je uveren da ga nikad ranije nije video.

Ljudi su o nečem živo raspravljali. Videlo se to po njihovim gestovima.

Ušli su u trgovinu mešovitom robom.

Trenutak-dva kasnije u šerifovom vidnom polju pojavila se zgodna i lepo obučena Marta Valas, trideset dvogodišnja plavuša, učiteljica.

Marta je već drugu godinu bila udovica. Muž joj je bio službenik u banci, a umro je od tuberkuloze. Nisu imali dece, pa je Marta sad živela sama u gradu.

Imala je starijeg brata, koji je živio na ranču pored Arkanzas, oko deset milja istočno od grada. On je bio oženjen i imao je petoro dece. Marta je često odlazila na ranč. Bratovljeva deca su je volela, a i ona je uživala u njihovom društvu.

Luisu se Marta dopadala. Otako je skinula crninu, po isteku godine dana od muževljeve smrti, sve je češće prolazio pored škole, da bi je video.

Bio je ubeden da je i on njoj drag. Pozdravljala ga je svaki

put sa širokim osmehom. Ljubazno je odgovarala na njegova pitanja o zdravlju i daćima, i interesovala se, svaki put kad su se sreli, o njegovom poslu.

— Vaš je posao mnogo opasan — ponavljala je svaki put. — Zar ne mislite da je vreme da radite nešto mirnije?

Luis je i sam pomišljao da se preda nekom mirnijem poslu, da bude svoj gazda. Ali, još uvek nije imao dovoljno uštedevine da bi mogao da kupi kuću i osnuje prevoznčku firmu ili da se upusti u trgovinu stokom, što je priželjkivao.

Kad je nedavno to rekao Marti, ona mu je, smešeći se, rekla da potraži udavaču koja bi mu donela u miraz razliku koja mu je potrebna da ostvari svoju želju.

Ona nije imala bogzna šta. Dok joj je muž bio živ, trošili su svoje plate, dosta skromne, na gradnju i opremanje kuće, a zatim na njegovo lečenje.

Kuća joj je, međutim, bila dobra, s dve sobe i kuhinjom, i lepom baštom.

— Ja se, Marta, neću ženiti zbog para — odgovorio joj je. — Kad se dosad nisam oženio, pričekću još godinu—dve, da još nešto uštedim, pa ću se oženiti onom koja mi se dopada, ako me bude htela.

— A zar ta što vam se dopada nema baš ništa?

— Ima — odgovorio je Luis kratko, gledajući je u uči.

Ona se zarumenela i oborila je pogled.

On je dodao:

— Ali, ne znam da li se i ja njoj dopadam, a i to je uslov bez kojeg se ne mogu oženiti.

— A jeste li je već pitali da li joj se dopadate? — tiho je upitala Marta.

— Još nisam, ali nameravam to uskoro da učinim — odgovorio joj je.

Ona ga je vedro pogledala.

— Želim vam sreće! — rekla je, pa se izvinila što mora da žuri, da se pripremi za nastavu, i brzo je otišla ulicom.

Gledajući je sad kako dostojanstveno korača ulicom, Luisu je srce snažnije zakucalo.

Popravio je šešir na glavi, zategnuo opasač, pa izišao na vrata svoje kancelarije.

Primetio je kako Marta ispod oka pogleda prema njegovoj kancelariji.

Kad je bila spram njega, javio joj se:

— Dobro jutro, gospodo Marta!

Ona mu se široko osmehnula.

— Dobro jutro, šerife! — odgovorila mu je, i odmah nastavila: — Čula sam da ste juče imali uzbudljiv dan, i da ste sve uspešno obavili. Čestitam vam!

— Hvala. Nije bilo mnogo opasno — odgovorio je šerif, a onda se malo nakašljao, pa najednom promenio temu. — Imam danas još jedan hitan posao, a onda ću uraditi ono što sam vam neki dan obećao da ću učiniti, gospodo Marta.

Ona je zastala i zagledala se u njega, kao da pokušava da se priseti o čemu su to oni poslednji put pričali.

Šerif se nasmešio.

— Rekao sam vam da ću pitati jednu osobu nešto. Zar se ne sećate?

— O, da, sećam se! — odgovorila je Marta. — Ja verujem da nećete biti odbijeni. Srećno!

Krenula je.

Šerif je, gledajući netremice za njom, doviknuo:

— A hoćete li vi biti predveče kod kuće, Marta?

Ona je ponovo zastala. Bila je sva rumena u licu, a usne su joj se razvukle u topao osmeh.

Klimnula je glavom, i požurila ulicom.

Šerif je zabacio šešir na leđa i krenuo nazad u kancelariju. Izvadio je svoj kolt iz futrole, i pregledao metke u burencetu.

Taman kad je vratio kolt u futrolu, začuo je bat konjskih kopita.

Krenuo je prema vratima.

Kod grede za vezivanje konja već je bio kolar Bek. Sjahao je, prebacio uzdu preko grede i odmah saopštio:

— Krenuo je prema Pueblu, i jahao je u tom pravcu oko milju i po. Kod useka je skrenuo s puta, i odjahao je nazad, prema severozapadu. Osvrnuo se nekoliko puta, dok sam ja mogao da ga vidim. A onda se izgubio u velikoj šumi.

— U redu je, Bek. Sad si slobodan. Hvala ti na saradnji — rekao je šerif.

Kolar Bek je bio zadovoljan što je pomogao šerifu.

— Svi smo dužni da ti pomognemo da štitiš zakon, šerife — rekao je smešeći se.

Izišao je zatim, ali se nije uputio kući, već prema salunu »Mustang«.

Nije uzjahao, već je poveo konja za sobom.

Šerif Luis je zatvorio svoju kancelariju, a onda je uzjahao i

krenuo prema Salidi, da bi posle četiri milje skrenuo u planinu, prema rudarskom naselju Vest Rok.

XII

Rudarsko naselje Vest Rok sačinjavale su drvena barake i šatori.

U naselju je živelo oko pet stotina rudara.

Većina njih bili su samci. Hranili su se u dvema menzama, smeštenim u drvenim barakama, a spavali pod šatorima.

O redu u naselju i rudniku starala su se dva redara, koji su bili službenici rudnika. Ako bi došlo do ozbiljnijeg narušavanja reda i povrede zakona, jedan od njih je odlazio u Kanjon Siti da obavesti šerifa. Sitnije svade i tuče bez težih posledica nastojali su sami da izglade. Oštećenje rudničke imovine naplaćivali su na licu mesta, ili su počinioca nedela prijavljivali upravi rudnika, pa mu je odbijano od plate, a u težem slučaju je otpuštan s posla.

U naselju su bila dva saluna, jedan u povećoj zgradi od balvana i dasaka, a drugi pod velikim šatorom. Prvi je imao šaljiv naziv »Kuća iluzija«, a drugi se zvao »Debeli hlad«. U »Kući iluzija« svirao je uveče tročlani orkestar i bilo je nekoliko zabavljačica.

Šerif je znao da u naselju postoji dvadesetak lakih žena, koje tobože peru i peglaju veš onima koji to žele, a zapravo su prostitutke.

No, protiv toga se nije ništa moglo. Sva rudarska naselja imala su takve ženske, isto kao i

logori graditelja puteva i pruga, širom Zapada.

Preko dana naselje je bilo tiho, jer su ljudi radili u rudniku, pod zemljom. Ispred baraka i oko šatora mogle su se videti samo žene i poneko dete.

Oko baraka u kojima su bile menze verzmalo se dosta pasa.

Ujahavši u naselje, šerif Pol Luis je odmah uočio Fredovog konja ispred saluna »Kuća iluzija«.

Fred Džekson je i ovoga puta jahao gazdinog konja i nosio je njegovu pušku.

Sjahao je i on ispred tog saluna, vezao konja za gredu, pa ušao polako unutra.

Vlasnik saluna, podebeli četrdesetogodišnjak, krenuo je odmah prema njemu, šireći ruke.

— Dobro došli, šerife! Čime da vas počastim?

Šerif je pokazao rukom prema čaši s pivom koja je bila na stolu za kojim je sedeo Fred Džekson i odgovorio:

— I ja bih pivo.

— Imam odlično pivo, šerife! — nastavio je vlasnik saluna da se smeši. A onda je dao znak barmenu i doviknuo mu: — Pivo za šerifa! I donesi stolnjak!

Vlasnik saluna je pokazao šerifu na sto pored prozora.

Šerif je prišao stolu za kojim je sedeo Džekson, tobože se iznenadio da je i on tu, a onda se osvrnuo, i pošto je video da je barmen prekrrio stolnjakom sto pored prozora, pozvao je Džeksona da sednu zajedno za taj sto.

— Ovo je moj poznanik — rekao je vlasniku saluna.

Kad su seli za sto, i kad je barmen doneo i šerifu čašu piva,

Fred Džekson se nasmešio i tiho rekao:

— Da ti nisi došao, ja ne bih sedeo za prekrivenim stolom. Ovde to, izgleda, nije običaj kad su u pitanju obični gosti.

— Pusti to sad, Frede. Reci mi šta si zapazio. Je li onaj došao ovamo?

Džekson je klimnuo glavom.

— Odjahao je pravo u naselje Blekstoun. Tamo ima jedna prodavnica mešovite robe, u drvenoj baraci...

— Znam — upao je šerif u reč barmenu Džeksonu. — pre tri meseca otvorio ju je neki Bruks.

— Ja sam je sad prvi put video. Neugledna radnja, ali u njoj ima svačega — nastavio je Džekson. — Ušao sam u radnju samo koji minut posle Kerola, da kupim kutiju cigareta i šibicu. Kerol je o nečem razgovarao sa čovekom koji je juče sedeo pored vozača teretnih kola koja smo Slim Vajt i ja videli, i iza kojih smo potom jahali, kroz klanac. Vlasnik trgovine, ridokos, srednjeg rasta, posluživao je jednog čoveka. Taj je čovek kupio dva pakla duvana, jedan crnog konca i bocu viskija. Na policama u radnji ima puno boca pića, čebadi, odeće... Video sam i jedno bure i nekoliko džakova sa šećerom i solju.

— A kako je izgledao taj što je razgovarao s Kerolom? — upitao je šerif.

— Pa, i višji je i snažniji od Kerola. Prosed je. Lice mu je koščato. Čini mi se da nema jedan zub u gornjoj vilici, s leve strane.

— Onda je on vlasnik trgovine, Bruks — rekao je šerif. — Taj ridokosi je njegov pomoćnik.

— Počešao se po čelu. — Hm. . . Učinilo se meni juče da sam ga prepoznao, kad je prošao putem ispred Kanjon Sitija. Ali, nisam mu jasno video lice, jer je, baš kad su bili spram mesta gde smo se mi krili, razgovarao sa vozačem. A posle, dok su prolazili kroz klanac, bilo je veliko rastojanje, a i nisam baš bio radoznao. Interesovao me je jedino bandit. Predlažem da. . .

Šerif je najednom zastao. Zagledao se kroz prozor.

Džekson je video da on gleda napolje, pa je i sam skrenuo pogled tamo.

Od upravne zgrade rudnika dolazila su prema naselju velika teretna kola s arnjevima.

— Kladio bih se da su to ona kola koja smo juče videli — nije izdržao Džekson da ne kaže glasno. — Isti je i vozač!

Vlasnik saluna je čuo te reči, pa je pogledao kroz vrata.

— To su kola uprave rudnika. Vozi ih Džo Hajms. On dovozi namirnice, alat, eksploziv, i sve drugo što je ovde potrebno — rekao je.

— Radi li i za privatnike? — upitao je šerif.

— Treba li vama prevoznik? — odvratio je vlasnik saluna.

Šerif je zavrteo glavom.

— Ne, samo onako pitam.

— Pa, on ne bi smeo da prevozi ništa za druge, osim za upravu rudnika — rekao je vlasnik saluna, približivši se stolu za kojim su sedeli šerif Luis i Fred Džekson. A onda je dodao tiše: — Ali, znate kako je. . . Kad čovek može usput još nešto da zaradi, obično ne odoli. Tako i Džo. Hoće ponekad da prebaci nekome ponešto iz grada ova-

mo. — Nagnuo se na sto, namignuo, i još tiše dodao: — Pogotovo ako je taj neko njegov šurak.

Šerif je procenio da vlasnik saluna mora imati neki jak razlog kad je tako brzo pristao da cinkari vozača rudničkih kola, pa je rešio da sazna sve od nje. Nesmešio se, pa upitao:

— A ko mu je šurak? Živi li ovde?

— Zar ne znate?! — odvratio je vlasnik saluna, i odmah rekao: — Pa, onaj što je pre tri meseca otvorio kantu u naselju Blekstoun, Bruks. Bili ste sigurno tamo u međuvremenu, šerife.

Šerif Luis je klimnuo glavom.

— Jesam. Ali nisam znao da su oni svojta.

Vlasnik »Kuće iluzija« je nastavio:

— Ja nemam ništa protiv nje, iako mi je on odvuкао prilično mušterija. Ali, to su mahom siromašniji i štedljiviji rudari, koji hoće da prođu jeftinije, pa kuptuju piće kod njega. Kod mene i dalje dolaze svi koji hoće da se provešale u društvu, s devojkama i uz muziku. Samo, ipak nije u redu da on radi bez transportnih troškova, koji nisu mali. Zar ne?

Šerif je klimnuo glavom.

— Ja ga, naravno, neću prijaviti upravi rudnika. . . Mislim na Hajmsa. Ali, neko će ga sigurno prijaviti. On ima dobar posao, i mnogi mu na tome zavide.

Rekavši to, vlasnik saluna se polako udaljio, do šanka.

U salun su ušla tri čoveka. Seli su za sto ispred šanka i zatražili bocu viskija.

— Hajdemo u Blekstoun — rekao je najednom šerif.

Dao je rukom znak barmenu da želi da plati.

Vlasnik saluna je u međuvremenu izašao, kroz zadnja vrata.

Kad je barmen došao i naplatio dve čaše piva, Džekson i šerif su ležerno izašli na trem, malo osmotrili naselje, a onda su uzjahali.

Krenuli su prema rudarskom naselju Blekstoun, udaljenom od Vest Roka oko milju, pored drugog rudničkog okna.

To je naselje bilo nešto manje. U njemu su bile samo tri barake i dvadesetak šatora.

U jednoj baraci bila je trgovina mešovitim robom, vlasništvo Marka Bruksa, kako je stojalo na drvenoj tabli istaknutoj iznad vrata.

Vlasnik saluna »Kuća iluzija« nazivao je tu trgovinu kanti-
nom, želeći da potceni i nju i njezinog vlasnika, koji mu je konkurisao, prodajući alkohol.

Uprava rudnika dozvolila je Bruksu da prodaje alkohol pored ostalog i zato što su to tražile žene oženjenih rudara. One su više volele da njihovi muževi piju kod kuće, piće kupljeno kod Bruksa, nego da odlaze u salun, gde ima prostitutki.

Kad su stigli pred naselje, šerif se obratio Džeksonu:

— Ovo što sad treba da ovde uradim je pravi posao zastupnika zakona. Reći ću mu da je opljačkan jedan magacin s robom kakvu i on prodaje, i da zato moram da pregledam njegovu radnju i magacin. Ti ćeš ostati na polju. Ne verujem da će mi se Bruks suprotstaviti.

— Ali... — zaustio je Džekson. Šerif se nasmešio.

— Ali, ti ipak budi blizu, i budi spreman.

I Džekson se nasmešio.

— Hteo si da mi kažeš da ti takvima ne bi nikad verovao, je li? — upitao je šerif.

Džekson je klimnuo glavom.

— U mom zanatu to se uči već na prvom času, Frede — ponovo se nasmešio šerif Luis. — Ko tu lekciju ne nauči ne nosi dugo šerifsku zvezdu.

Kod prvih šatora šerif je dao znak Fredu Džeksonu da skrene levo i da sjaše kod grede koja je bila postavljena ispred rudničke alatnice.

On je produžio pravo prema trgovini.

Sjahao je ispred nje i vezao konja za stub, gde je stojao konj kojeg je jahao Rolf Kerol.

Šerif je odmah prepoznao konja.

A onda je ušao u prodavnicu.

Video je najpre da su zadnja vrata prodavnice otvorena širom i da Bruksov pomoćnik unosi u magacin nekoliko čebadi, iz prodavnice.

Bruks i Rolf Kerol bili su sagnuti u jednom uglu, pored bureta. Pomerali su ga iza teže.

Bilo je očigledno da su name-
ravali da to bure sklone u magacin.

— Sklanjaju ukradenu robu — sinulo je odmah šerifu.

Pošto je video da ga niko nije uočio ni čuo, glasno je rekao:

— Dobar dan, ljudi. Kako ide posao?

Desnu ruku je pri tom stavio kraj kolta.

I Bruks i Kerol su se trgli.

Pogled mu se prvo sreo sa Bruksovim.

Kerol je morao da se okrene da bi ga video, ali učinio je to odmah, kao da ga je neko ubo.

Trenutak je vladala tišina, a onda je Bruks promrmrljao:

— Uvek imamo nekog posla šerife... Izvolite, šta želite?

Šerif je prešao pogledom po maloj radnji, ali je bio spreman na iznenađenje s Bruksove i Kerolove strane.

Na srednjoj polici bio je prilično velik prazan prostor.

— Tu su sigurno bila ukradena ćebad — pomislio je šerif.

— Možda nemamo što vi želite, ali nabavićemo, ako je ikako moguće — nastojao je Bruks da učini atmosferu što normalnijom, poslovnom.

— O, otkud ti ovde, Kerole?! — tobože se iznenadio šerif.

Rolf Kerol ga je gledao smušeno.

— Pa... svratio sam ovamo... Ja sam ovde radio dosta dugo... i pošto sam bio u ovom kraju, kao što znate — nasmešio se, ali usiljeno — odlučio sam da vidim stare poznanike. Nadam se da neće biti nikakvog vanrednog posla tamo gde radim...

— Vi se, znači, poznajete — nastavio je i Bruks da glumi.

Šerif se nasmešio, pogledavši Kerola.

— Slučajno smo se upoznali. Kerol — je klimnuo glavom.

A onda se šerif obratio Bruksu:

— Treba mi jedno ćebe.

Bruks je pogledao prema otvorenim vratima magacina.

— Na žalost, nemam nijedno, šerife. Ovih dana očekujem da ću dobiti novu pošiljku, pa, ako vam nije hitno...

— Treba mi odmah. Jašem dalje, a zaboravio sam da ponesem ćebe sa sobom kad sam krenuo iz grada — odvratio je šerif.

Na vratima magacina pojavio se Bruksov ridokosi pomoćnik. Izbuljio je oči prema šerifu, a onda je polako povukao vrata za sobom.

— Donesi mi jedno od ćebadi koja si maločas uneo tamo! — rekao mu je šerif oštro.

Pomoćnik je uplašeno pogledao svoga gazdu, a onda je promrmrljao:

— Pa, zar vam gazda nije rekao da nemamo trenutno ćebadi?

— Rekao mi je, ali ja sam video da si ti maločas uneo u magacin bar pet—šest komada. Iznesi mi jedno!

— Šerife, šta to treba da znači?! — isprasio se Bruks. — Valjda ja znam šta imam za prodaju u mojoj trgovini!

— U redu — odvratio mu je šerif. — Onda uzmi k znanju da sam došao da izvršim službeni pretres tvoje radnje, Brukse. Postoji osnovana sumnja da...

Šerif je primetio kako se Kerol polako provlači iza njegovih leđa, prema vratima.

— Bilo bi dobro da i ti, Kerole, budeš prisutan — rekao mu je.

— Ja... ja ne želim... Mene se vaš posao ne tiče — odgovorio je Kerol, i šmugnuo kroz vrata.

Šerif nije mogao da se okrene, jer je već bio uočio da Bruks ima za pojasom revolver, a mogao ga je i Bruksov pomoćnik, ako je hitar i hrabar, mlatnuti nekom od boca koje su mu bile pri ruci.

Zato je samo snažno viknuo:

— Čekaj, Kerole!

Nadao se da će Fred Džekson to čuti, i nešto preduzeti, da Kerol ne pobegne.

Izvukao je kolt iz futrole i pokazao Bruksu i njegovom pomoćniku da krenu u magacin.

Pomoćnik je ušao prvi, a Bruks za njim.

U trenutku kad je šerif prolazio kroz vrata, Bruks je naglo gurnuo vrata na njega, uveren da će ga iznenadnim snažnim udarcem oboriti.

Ali, šerif je bio spreman da reaguje na takav pokušaj.

Isturio je vrh desne čizme, i zaustavio vrata pre nego što su dobila zamah.

Bruks se mašio za kolt, ali ga je šerif Luis udario drškom kolta po desnici.

Bruks se trgao, ali je odmah zamahnuo desnom rukom, i pogodio je šerifa u bradu.

Luis se zaneo.

Video je pri tom, krajičkom oka, da je Bruksov pomoćnik zgrabio neku debelu šipku, sigurno s namerom da ga njome udari.

Nije više imao vremena.

Povrativši ravnotežu, povukao je okidač.

Pucanj se prolomio, u prepunom magacinu.

Bruksov pomoćnik je jauknuo, i presavio se.

Bruks je u međuvremenu pokušao levom rukom da izvuče kolt iz futrole, i uspeo je da to učini dopola.

Šerif mu je zabo vrh svoga kolta u rebra.

— Ubiću te ako se mrdneš! — rekao mu je.

Glas mu je bio takav da nije ostavljao sumnju u pogledu njegove namere.

Bruksov pomoćnik se polako uspravio, držeći se levom rukom za desno rame.

Kroz prste mu je curila krv.

Gledao je prestravljeno u šerifa.

Šerif je izvukao Bruksu revolver iz futrole, a njega je zatim snažno udario levicom u bradu.

Bruks se zaneo i zaječao je, ali nije pao.

— Obojica dignite ruke gore i izđite u prednji deo! — zapovedio je šerif.

— Mene boli... — prostenjao je Bruksov pomoćnik.

— Ne tiče me se! Znaš da sam zastupnik zakona, a digao si ruku na mene! Sad trpi! — odbrusio mu je šerif.

Ranjeni je podigao levu ruku iznad glave.

Desna mu je nepomično visila uz telo. Iz ramena mu je tekla krv. Jakna mu je bila sva krvava.

Bruks je takođe digao ruke, i krenuo je iz magacina u prodajni deo svoje radnje.

Šerif je jednim pogledom konstatovao da u magacinu ima sedam—osam buradi. Video je i bale čebadi, i nekoliko punih vreća.

— Treba li ti pomoć, šerife? — začuo se Džeksonov glas sa vrata trgovine.

On je držao u ruci pušku.

Šerif je izišao u prednji deo trgovine.

— A gde je onaj? — upitao je.

Džekson se nasmešio, pogledao je preko ramena i rekao:

— Zaspao je malo, pored grede za vezivanje konja. Pokušao je da uzjaše i da kidne, pa sam ga uspavao.

— I razoružao si ga, naravno?
Džekson je pokazao na Kero-
lov kolt za svojim kaišem.

— Vrlo dobro, Frede! A sad
motri na ove, da ja malo bolje vi-
dim šta sve imaju u magacinu.

Džekson je pokazao vrhom ce-
vi Bruksu i njegovom pomoćni-
ku da se pomere u ugao.

Oni su poslušali, i spustili, su
ruke.

Džekson ih nije opomenuo
zbog toga. Držao je pušku upe-
renu u njih, ali je povremeno po-
gledao i prema Rolfu Kerolu,
koji je ležao pred trgovinom.

Primetio je kako se nekoliko
ljudi okupilo ispred šatora koji
je bio podignut naspram Bruk-
sove trgovine. Radoznalo su gle-
dali prema vratima trgovine i ži-
vo komentarisali.

Šerif se vratio iz magacina,
noseći jedno čebe. Bacio ga je
na tezgju.

Onda je oštro pogledao Bruk-
sa i upitao ga:

— Koliko si čebadi u međuv-
remenu prodao, i koliko viskija?

— Samo četiri čebeta... i...
oko pola ovog bureta viskija. — s
prekidima je odgovorio Bruks, i
pokazao očima prema buretu
koje su on i Kerol hteli da odgu-
raju u magacin, da ga nekako
sakriju, baš kad se šerif pojavio.

— A puške? — nastavio je šerif da ispituje.

Bruks je zavrteo glavom.

— Šta ti to znači? Govori! —
obrecnuo se šerif.

— Puške su sve tu. Nisam pro-
dao nijednu.

Šerif je dograbio s jedne poli-
ce debeli kanap. Naredio je
Bruksu da se okrene prema zi-
du i ruke stavi na leđa.

Bruks je poslušao, bled kao
krpa.

Šerif mu je čvrsto svezao ru-
ke, a onda mu je naredio da izi-
de pred radnju.

— Ja sam Kerola vezao lasom
— rekao je Džekson, propustivši
Bruksa na ulicu.

Začuo se žagor među ljudima
koji su posmatrali šta se doga-
đa.

— Hej, ljudi, šta je Bruks skri-
vio? — upitao je neko iz grupe.

Pošto mu niko nije odgovorio,
on je sam pokušao da pogodi:

— Verovatno je prodavao kri-
jumčarenu robu.

— Ja ću iskrvariti, šerife! —
zaječao je Bruksov pomoćnik.

Šerif je zgrabio s police jedan
peškir i dobacio mu ga.

— Pritisni to na ranu.

Ranjeni je levom rukom pola-
ko otkopčao jaknu i škripao zu-
bima.

— Ja moram što pre do dokto-
ra — prostenjao je.

Šerif Luis je klimnuo glavom.

— Previše te neko u Vest Ro-
ku. A sad i ti napolje!

Ridokosi je polako izišao.

Šerif je bacio pogled po trgo-
vini, i video da svežanj ključeva
visi o klinu desno od kase.

Uzeo je ključeve, izišao iz rad-
nje, pa zatvorio i zaključao vra-
ta, najvećim ključem.

Pogledao je zatim prema
okupljenima i glasno rekao:

— Ljudi, nemoj da neko otvori
ovu radnju i uzme nešto iz nje!
Ja vodim ovu dvojicu u zatvor,
jer su prodavali ukradenu robu.
— Pokazao je rukom na Rolfa
Kerola. — On im je bio saradnik
u krađi.

Iz mase su se začuli uzvici.

Neko je opsovao Bruksa.

Rolf Kerol je došao k sebi i podigao se u sedeći položaj. Preplašeno je gledao oko sebe.

Fred Džekson mu je prišao i pomogao mu je da ustane, a potom i da uzjaše.

I on je uzjahao.

Šerif Luis je rekao:

— Idemo prvo u zgradu uprave rudnika.

Uzjahao je svog konja i pokazao rukom Bruksu i njegovom pomoćniku da krenu.

Pokunjenih glava, oni su pošli.

XIII

Šerif Pol Luis i Fred Džekson su se vratili u Kanjon Siti posle podne. Na putu su sreli kola s novcem za rudarske plate, koja su pratili kovač Denison i student Bob Kembel.

Na kolima, koja im je stavila na raspolaganje uprava rudnika, dovezli su u grad trgovca Bruksa, njegovog pomoćnika, Rolfa Kerola i doskorašnjeg vozača kola u rudniku Džoa Hajmsa.

Kola je vozio visok, plavokos mladić, koji nije mogao da sakrije zadovoljstvo što je dobio taj posao, a ujedno i veću platu.

U centru grada, pogotovo kod šerifove kancelarije, bilo se okupilo mnogo sveta.

Kolar Bek vikao je na okupljene da se udalje od kancelarije i od grede za vezivanje konja.

Kad je na kolima ugledao Kerola, uzviknuo je:

— Ha, dolijao si! Bolje bi ti bilo da si produžio u Pueblo.

Rolf Kerol je izbuljio oči prema njemu, ali mu nije ništa odgovorio.

Umešao se šerif Luis:

— Da je znao da nas je šerif Braun obavestio o pljački, možda bi i otišao pravo u Pueblo, kući. Ovako, požurio je kod svojih prijatelja. Pokušali su da sakriju ukradenu robu. Mislili su da će se krađa ubrzo zaboraviti, a onda da produže svoj prljavi posao!

Rolf Kerol je pognuo glavu.

Nekoliko ljudi iz mase psovali su ga i pretili mu.

Vlasnik saluna Džon Frank zagledao se u ranjenog Bruksovog pomoćnika, a onda je zapitao:

— Znači, morali ste i da puca-te! Zar nisu hteli da se povinuju zakonu?!

— Nisu. Za to će posebno odgovariti — odgovorio je šerif.

I Fred Džekson je sjahao.

Frenk mu je prišao i potapšao ga po ramenu.

Zatim se obratio šerifu:

— Hoće li biti mesta u zatvoru za sve njih, Luise?

— Pa, moraće malo da se zbiju — odgovorio je šerif, i naredio uhapšenima da sidu s kola.

Bruks je pomogao svome pomoćniku da siđe.

— Lopovi! — povikao je neko iz mase.

— Treba ih obesiti! — javio se drugi.

Šerif je pogledao po okupljenoj masi.

— Budite mirni, ljudi! Oni će dobiti ono što im po zakonu pripada.

— Pripada im konopac! — opet je viknuo neko iz mase.

— Možda. Ali to treba da utvrdi sud! — odvratio mu je šerif odlučno.

Pokazao je zatim rukom uhapšenima da uđu u njegovu kancelariju, koju je otvorio.

Uz Džeksonovu, Fredovu i Bekovu pomoć, strpao je uhapšene u ćelije, a zatim je zaključao zavtorski deo i seo u svoju stolicu u kancelariji.

Nasmešio se Džeksonu.

— Naporan dan, Frede, zar ne?

Džekson se takođe masmešio.

— Važno je da smo uspeli, šerife.

Šerif je pogledao Franka, vlasnika saluna »Mustang«.

— Ako dobijem pravo da uzmem stalnog pomoćnika, Frank, sigurno ću pokušati da ti uzmem Freda, da znaš. On je rođen za šerifa.

Frenk se nasmešio.

— Ako on bude hteo to da prihvati, ja ga neću odgovarati, Luise. Tačno je da je on odličan barmen, ali dobrog barmena je lakše naći nego dobrog šerifa. Ja to znam.

U kancelariju je ušao Klif Džons.

— Čestitam vam svima, ljudi! — rekao je veselo. — Čuo sam da ste ih sve pohvatali!

— Tvoji konji su u gradskoj štali, Klife — odgovorio mu je šerif. — Ali, da znaš, umalo ti ih nisu odveli Indijanci.

Džons je zbunjeno pogledao šerifa.

Luis mu je ispričao na šta su naišli dok su išli za banditima, prema Klancu orlova.

— Ja vam zahvaljujem što ste mi vratili konje — zadovoljno je rekao rančer sa Bizonovog potoka. Pogledao je zatim Džoa Franka. — Imaš li dobrog pića? Ja častim!

Frank se nasmejao.

— Ja uvek imam najbolja pića, Džonse. Druga ne držim!

Svi su se nasmejali.

— A ja ću častiti ove junake prvoklasnim šniclama — dodao je Frank. — Oni još nisu ručali.

— Prihvata se! — rekao je šerif Luis.

— Onda krenimo! — pozvao ih je Frank.

Izašli su.

Šerif je zaključao svoju kancelariju.

Jednom momčiću koji je stanovao u kući preko puta, i kojeg je dobro znao i simpatisao, rekao je:

— Done, ako vidiš da neko dira ova vrata, dođi odmah da me obavestiš. Hoćeš li?

— Naravno da hoću! — odgovorio je vižljasti momčić, sav važan što šerif pokazuje toliko poverenja u njega.

Frank i ostali išli su već prema salunu »Mustang«.

Šerif se taman okrenuo, da pode za njima, kad je primetio na drugoj strani ulice učiteljicu Martu Valas.

Stajala je sa jednom mladom ženom koja je u naručju držala dete.

Primetio je da ga ona posmatra, dok joj žena nešto govori.

Naklonio joj se.

Ona mu se prijatno nasmešila.

— Čestitam! — doviknula mu je.

Žena s detetom se udaljila.

Luis je polako prešao na drugu stranu ulice.

Prihvatio je njezinu ispruženu ruku.

— Hvala, Marta. Imao sam odlične pomoćnike — rekao je.

Osetio je kako je njezina ruka topla.

— Idemo sad svi kod Franka na ručak — rekao je. — Posle bih, ako nemaš ništa protiv, svratio kod tebe, Marta.

Ona ga je gledala pravo u oči, radosnim pogledom.

— Čekaću te — kazala je tiho, i krenula prema svojoj kući.

Šerif je požurio za ljudima koji su odlazili kod Džoa Franka, u salun »Mustang«.

kraj

NAJNOVIJI FANTASTIČNI STRIP

NA SVIM KIOSCIMA

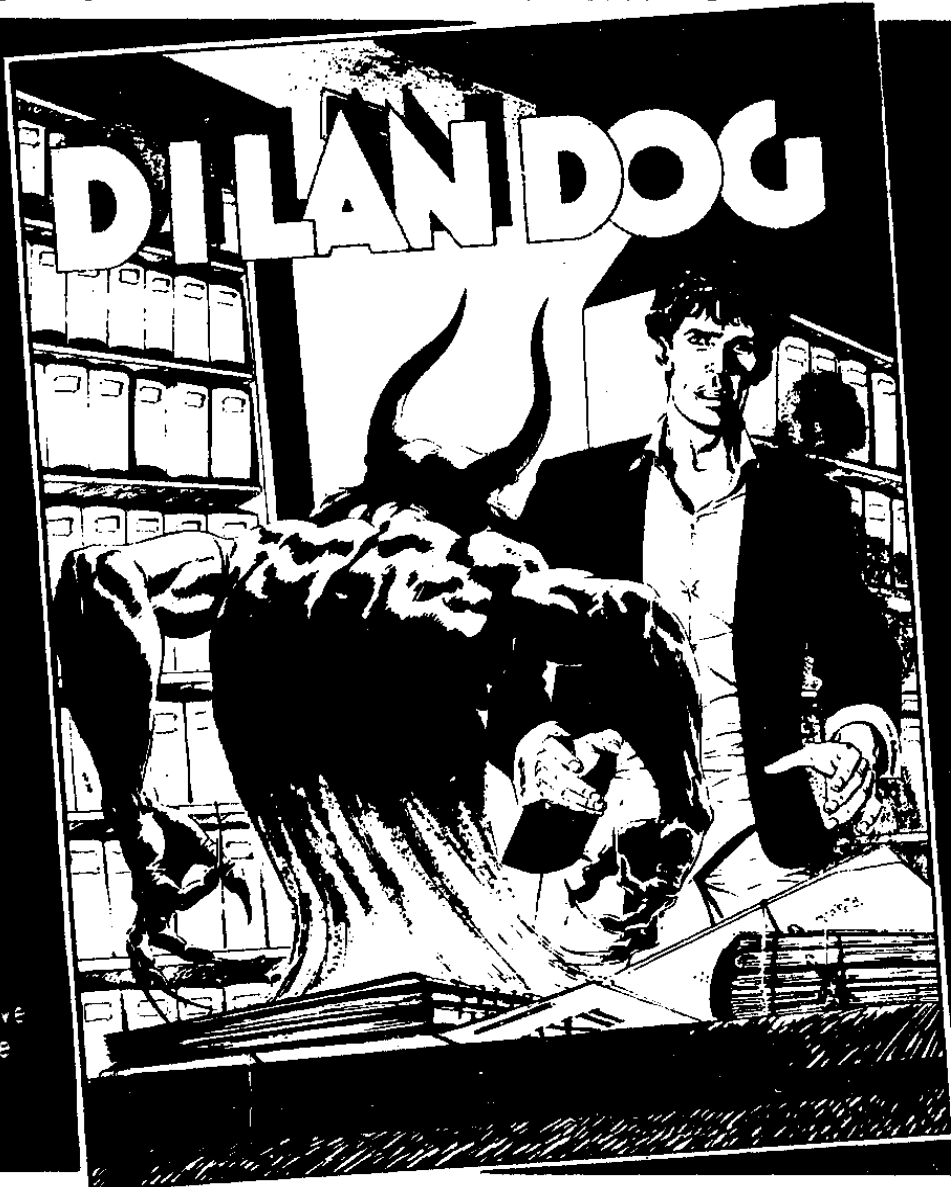
SPECIJALNO IZDANJE »ZLATNE SERIJE«

DILAN DOG

DILAN DOG
detektiv koji
se ne plaši
strave i užasa

DILAN DOG
u događajima
na granici
snai i jave

DILAN DOG
rešava slučajeve
koji prevazilaze
i najbujniju
maštu

DILAN DOG se hvata ukoštac sa silama mistike i zla

DILAN DOG NA SVIM KIOSCIMA

U SLEDEĆEM BROJU

G.F. Juvejd

USAMLJENI PROGONITELJ

Stao je na uzvišicu i zagledao se u dolinu koja se pružala pred njim. Nastojao je da zaviri u svaki kutak, da čuje neki šum, ali sve je izgledalo kao pusto. Ipak, bio je siguran da su ubice tu, blizu, možda i iza njegovih leđa. Odjednom, oblio ga je hladan znoj. Naprosto nije mogao verovati svojim očima. . .

JUGOBANKA

**DODITE
DA SE DOGOVORI**